JURNALUL S.F.

Nr. 77

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

- Dănuţ IVĂNESCU
- Nicolae C. ARITON
- John FERRIS
- Idris SEABRIGHT
- Ovidiu BUFNILĂ

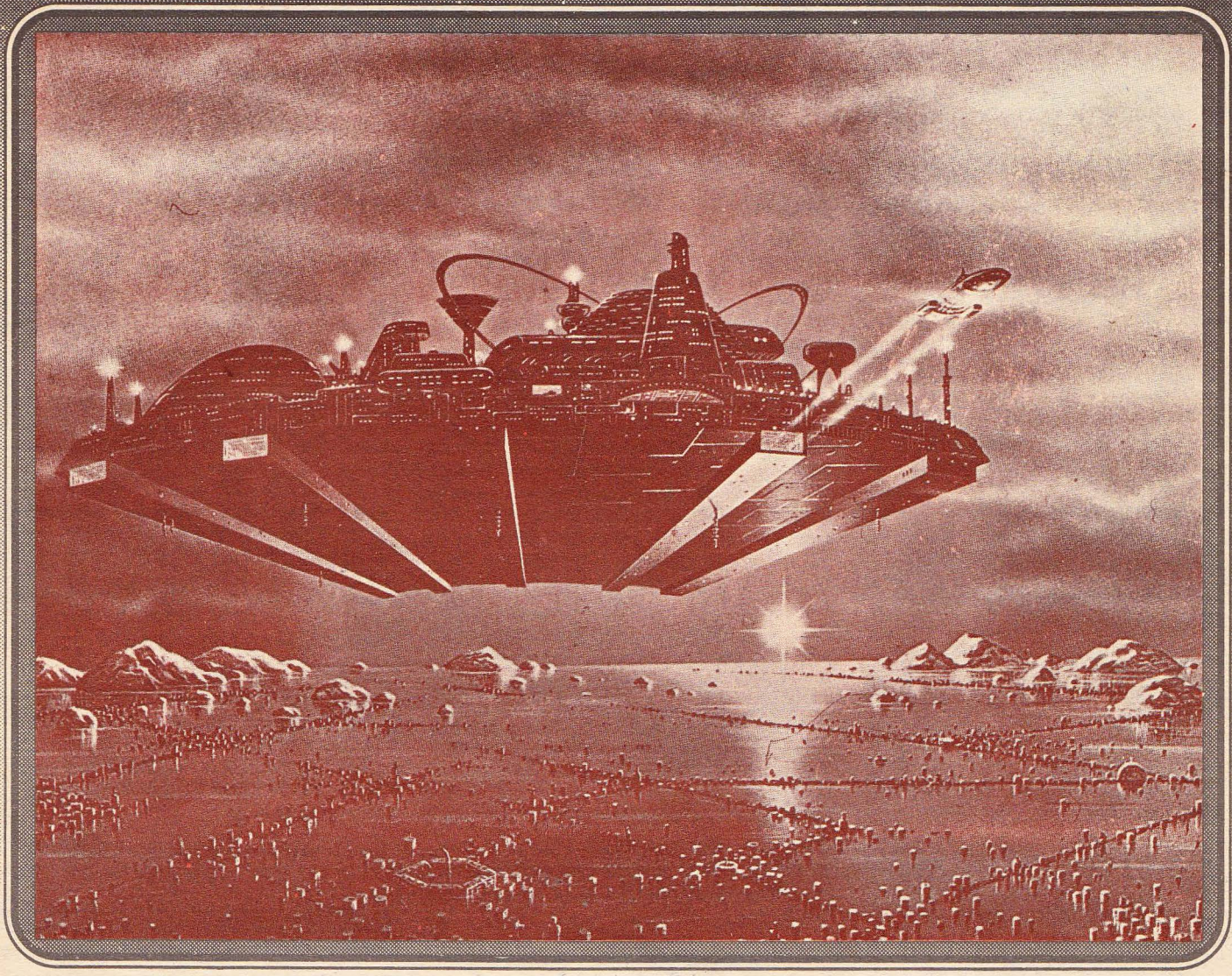

Poşta redacţiei

✉ Matei Bratu (Focşani), Rafael Cîrlig (Piteşti), Alexandru Stan (Ploieşti), Adrian Pletosu (Giurgiu), Claudiu Tufiş (Bucureşti), Adrian Chiriac (Botoşani), Teodoru Teodor Sorel (Brăila) - V-am expediat numărul dublu 72-73.

✉ **Dan Gheţu (Buzău)** - la legătura cu verii tăi, poate mai facem un număr Stephan King în colaborare.

✉ **Emanuela Florea (Roşiorii de Vede)** - E prea devreme pentru un debut, dar aşteptăm poeziile şi celelalte povestiri.

✉ **Alexandru Stan (Ploieşti)** - Numărul 13 a apărut ca supliment al numărului 50. Mulţumim pentru aprecieri.

✉ **Emil Vlad (Craiova)** - Am trimis adresa departamentului difuzare.

✉ **Aurelian Pop (Băiuţ)** - Am dat adresa departamentului difuzare.

✉ **Virgil Leiţoiu (Iaşi** 032/162472) 1. OK cu mediatizarea euROconului; 2. Timişoara a fost aleasă ca gazdă a manifestării deoarece echipa timişoreană părea a fi singura aptă să organizeze o manifestare de asemenea anvergură; 3. Putem propune introducerea unor ore de sf în programele şcolare, dar cine să predea? Nu crezi că ar trebui formate întîi cadrele specializate? 4. Fandomul românesc *„face destule"*, ultimul festival a avut loc acum două săptămîni, organizat de clubul **Quo vadis?** Din păcate fandomul nu este aşa mare cum crezi tu, dacă vei veni la Cernavodă îl vei cunoaşte; 5. E numai o părere faptul că domnul Mironov nu are sprijinul fandomului, e adevărat că şi în fandom ca peste tot în lumea asta unde sînt grupuri şi grupuşoare oamenii se mai ceartă între ei, dar fandomul românesc e, aşa cum spuneam, TARE DE TOT şi asta s-a observat la euROcon; 6. De acord cu bădiţa Asimov - *o minoritate care gîndeşte este mai importantă decît o majoritate care izbeşte*, dar bădiţa Lăpuşneanu spunea- *Proşti, proşti, dar mulţi!;* 7. Ideea unui partid există, există şi omul; 8. Ai întregul nostru sprijin în temerara încercare de a realiza încă o emisiune sf în Iaşi, dar nu uita că asta presupune un contact permanent cu fandomul; contactează **Super Nova** şi **Quasarul** pentru început.

✉ **Eduard Molcomete (Bucureşti)** -Mai încearcă.

VÎNZĂRI Cumpărări

Teodoru Sorel - str Ardealului, nr 26, bl 12, ap 28, 6100, Brăila) - Oferă numerele - **28, 66, 70** din **JSF**, **2** şi **3** din **String** şi nr **5,43,48,59,61,84,88,89,90-93,140,164,166,167,168,172,174,181,183,186,295,298,314,361,402,423** din **CPSF** şi **470,490,495-496** din **Anticipaţia**.

Caută numerele:**3, 4, 13, 57, 144, 151,192, 219, 226, 306, 320, 387, 388, 389, 392, 393, 394, 395, 399, 401, 403, 415, 416, 418, 421,450, 451, 457** din **CPSF** şi **29-35** din **JSF**.

Dan Gheţu - *(B-dul Unirii, Bl 33A, ap 7, 5100, Buzău tel 433256)* Caut **Super Nova**, numărul special **Stephen King** şi povestirea **Omul care iubeşte florile**, plătesc de 15 ori mai mult decît costă revista. Caut cărţi, povestiri, poze etc: în orice limbă cu şi despre Stephen King.

Rafael Cîrlig - *(OP 1 CP 157, 0300, PITEŞTI, ARGEŞ)* caută numerele **10, 13, 17, 30-34, 40-43, 48** din **JSF** şi numerele **478, 485, 486, 488, 490, 491** din **Anticipaţia**. Doreşte orice număr din colecţia **CPSF**.

Gabriel Bede - *(B-dul Grigore Bălan nr 16, bl 18, sc N, ap 5 Sfîntu Gheorghe, 4000 Covasna)* cumpăr **JSF** nr **1, 13, 28, 30, 31, 33, 34, 35**. Ofer **300 lei/buc** sau cărţi sf.

Claudiu Tufiş - *(Şoseaua Vergului, nr 65, bl 17, sc1, et4, ap 335, Sector 2, Bucureşti, 73512)* ofer numerele **467-480** din **CPSF** şi caut numerele **450-466**.

ANUNŢURI importante

☎ În perioada **14-24 august ac**, va avea loc **Şcoala de vară** cu profil interdisciplinar (teoretic şi aplicativ), la care participă aproximativ 150 de elevi şi studenţi din *Buzău, Bucureşti, Iaşi, Timişoara.*

☎ În perioada **1-8 iunie ac**, va avea loc la **Girona**, Spania un eveniment ştiinţific deosebit de important cu tematica NONLINEAR ASPECTS OF PHYSICOCHEMICAL PHENOMENA. Vor fi prezenţi cercetători de marcă din întreaga lume - **F. Family, P. Meakin, E. Ben. Jacob, T. Vicsek.**

Printre cercetătorii români care au trecut primul test, fiind acceptaţi şi sponsorizaţi de organizatorii Conferinţei, pentru a prezenta o lucrare privind senzorii biologici, se află şi inginer Cristian Ioana, asistent cercetare în cadrul Academiei Române. Sponsorizarea nu include şi costul biletului de drum Bucureşti-Barcelona (350 dolari, Tarom, pe 1 iulie ac). Cei care pot să sponsorizeze delegaţia ce trebuie să reprezinte România sînt rugaţi să telefoneze la Asociaţia Oamenilor de Ştiinţă din România - 6136234,6592725, fax - 7785879.

☎ Deoarece a fost îngrămădeală mare la Timişoara (euROcon '94) s-a pierdut o agendă personală de culoare neagră, groasă, qvasi-integral sf-istă, cu indicativul de nume ***Cornilă Mugurel, Buzău, Asociaţia GENEZE***. Găsitorului i se va aplica o recompensă onorantă - un loc GRATUIT la **Zilele Pozitronic** - Monteoru, Buzău.

☎ De cîtva timp cotidianul Libertatea din Brăila îi găzduieşte pe prietenii noştri de la SFera. Au semnat articole şi povestiri - Carmen Cozea şi Aurelius Belei. (Ultimul într-o proporţie îngrijorătoare, ca şi premiile pe care le tot cîştigă. Cică-i sefeu din popor!)

☎ **Vînd cărţi sf vechi (1500-4000 lei). Marian Irimia / JSF.**

☎ **JSF caută originalul romanului WAY STATION de Clifford Simak, pentru cumpărare sau împrumut.**

☎ **Societatea culturală BrAnt SF Promotion** anunţă înfiinţarea unei biblioteci specializată pe sf. Editurile interesate de prezentarea cărţilor sf prin intermediul posturilor locale de radio şi televiziune sînt rugaţi să îi contacteze la adresa ***Str. Armoniei, nr 5, bl 57, sc C, ap 6, 2200, Braşov, C P 22, OP 14 . Tel. 068 / 160841***

JSF organizează un concurs de proză fantastică *fără taxă de participare* cu texte de maximum 60 pagini dactilo. Lucrările sînt aşteptate pînă la data de **20 septembrie.** Participanţii sînt rugaţi să anexeze **o scurtă biografie şi o fotografie.**

Se va acorda **un premiu de debut** şi un **MARE PREMIU** ce va consta într-un număr integral al JURNALULUI SF dedicat cîştigătorului.

Cei care participă la Festivalul Pentagrama (21-23 octombrie) sînt rugaţi să trimită pe adresa JSF o copie a textelor deoarece intenţionăm să acordăm un premiu suplimentar şi să editâm un număr special cu lucrările prezentate în concurs.

JURNALUL S.F.®

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE:

Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCĂ (Redactori)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (Fotoreporteri)

ADRESA REDACŢIEI:

Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector I, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

euROconul văzut de Dănuţ IVĂNESCU

RomCon with specials guests & surprises

Cineva scria în „Anticipaţia", numărul 510: *„Acest eveniment va deveni cartea noastră de vizită, menită să ne asigure plasamentul în topul european al genului. Mai spre vîrf sau... mai la coadă... Depinde de noi."* Ei bine, deşi a sosit vremea concluziilor, n-am să risc o evaluare a aptitudinilor noaste (sîc?) organizatorice şi nici a concesiunilor fandomului. S-o facă cine-o vrea sau cine-o face de obicei. Oricum părerea generală este formată deja, graţie Televiziunii Române aproape libere, care-a avut grijă să vireze imaginea spre morcoviu, dacă nu chiar spre roz. Eu, recunosc cu mîna pe inimă, nu pot fi echidistant şi obiectiv, aşa că nu voi emite decît puncte de vedere subiective, arbitrare şi lipsite de onestitate. Cum altfel? Nu mă număr printre oamenii de bine.

Deci fuse şi ceea ce pompos se numi Eurocon 94. Fuse şi se duse. Primul gînd care-mi vine-n minte este acela că dacă ne aventurăm să considerăm manifestarea în cauză de talie europeană atunci festivalele de film de la Cannes, respectiv de la Continesti, sunt egale ca importanţă, nu? Nu! Nu, că aş fi aşteptat eu cine ştie ce, ba chiar mi-am lăsat sacul acasă, în ciuda laudelor premergătoare convenţiei. Adevărul e că înainte de '89 nu mă deranja elitismul cu pretenţii academice, izolaţionismul obstrucţionat sau nici nu ştiu cum să numesc acea doctrină adoptată de riveranii Begăi (Timişoara uber alles?) Ba chiar îmi produceau plăcere intervenţiile lor acide, iar atitudinea oarecum rebelă a generaţiei '80 m-a umplut de invidie. Din păcate însă, acum îmi scapă fundamentul de bază al temeliei acestei poziţii. Să însemne ARSF an Academia Remanentă de SF acut neoplasmic? Întreb şi eu, ca un semidoct ce sunt pentru că, deşi nu sufăr de populism, îmi miroase mai degrabă a carantină.

Să revenim totuşi la oile noastre. Mai precizez doar că nu-mi propun contabilizarea activităţilor şi nici critica minuţioasă a organizării propriu-zise care, între noi fie vorba, mă face să reconsider RomCon-ul '93.

Începînd cu începutul, primirea şi cazarea au avut un profund caracter naţional, deci no coment: cozi de o utilitate greu de înţeles, troleibuze care rămîn în pană cînd mai ai doar 7 (şapte) staţii pînă la hogeagul de noapte şamd. Relativ la condiţiile din căminul Liceului Agroindustrial s-a respectat dictonul: „Doi lei ai dat, de doi lei primeşti".

Despre participanţi ce să spun? Că meritäm probabil premiul pentru cea mai restrînsă (intimă?) convenţie continentală? Nu, mai bine tac. Nişte rapoarte de cincisprezece la unu între români şi ceilalţi şi de douăzeci la unu între estici şi vestici cred că s-ar apropia măcar asimptotic de adevăr. Oaspeţii de onoare, cinci monştri cu adevărat sacri, au fost, după părerea mea, dar nu numai a mea, de departe cel mai puţin numeroşi din ultimii ani. Măcar s-au simţit bine la Timişoara, în ciuda faptului că au confundat lipsa blazării cu entuziasmul.

Tîrgul internaţional de carte româno–bulgar, dominat categoric de editura Nemira, mă face să mă întreb de unde tot apar traduceri pe piaţa noastră, dacă în vest cărţile sunt pe cale de dispariţie. Pot număra pe degete cîte am văzut. Situaţie valabilă şi pentru artele plastice.

Am ajuns deci, vrînd-nevrînd, la conferinţe, prelegeri şi discuţii. Trebuie să le mulţumesc organizatorilor pentru că am reuşit să dezgrop din memorie, cu ajutorul lor neprecupeţit, multe momente pe care le credeam pierdute pe veci: şedinţele UTC cu teme interesante şi înălţătoare, repede încheiate şi bifate cu conştiinciozitate în programe frumos întocmite, activitatea metodiştilor de la casele de cultură, dominată de principiul „faceţi, băieţi, nu contează ce şi cum, numai faceţi", ş.a.m.d. Exemplific doar cu „Postmodernismul şi SF-ul", subiect epuizat de zece ascultători în cincisprezece minute. E un record, de ce să n-o recunoaştem. O recunoaştem, ca şi faptul că tema principală a convenţiei, „Inventînd Europa", sună bine în aparenţă. Refuz s-o bîrfesc dar, slab şi extrovertit cum sunt, nu mă pot stăpîni să nu vă mărturisesc că a vorbi despre guverne mondiale, sat planetar, generaţia Star Trek şi alte concepte de acest fel, în contextul în care în România se trăieşte cum se trăieşte, în Bosnia se moare cum se moare, în Rusia continuă să trăiască ruşi, în occident xenofobia şi mişcările naţionalist-extremiste cîştigă teren, Comunitatea Europeană suportă cu greu tensiuni interne de tot soiul, grupările militare şi economice refuză să se calmeze, a practica deci un mondialism cu iz desuet de falanster în asemenea conjunctură, mi se pare ilar, dacă nu chiar periculos. Şi sunt politicos acum. Atît de politicos, încît păstrez tăcerea şi asupra jocurilor de culise care-au însoţit alegerea conducerii FNTSF-ului şi amestecul Ministerului Tineretului în aceasta. În fond cine plăteşte hotărăşte, nu?

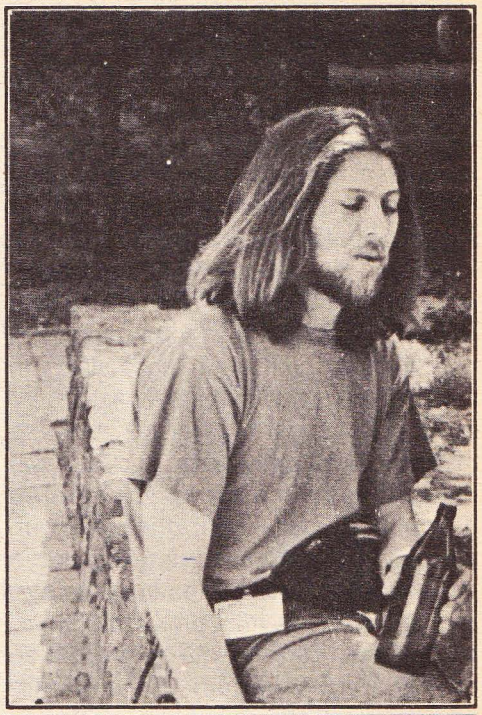

„ Nu-i SF ca-n Timişoara
Şi nici pasăre ca... porumbelul"

Iar cine organizează greşeşte. Uită de pildă să-l invite pe domnul Bărbulescu Anania, patriarhul bicefal al SF-ului românesc, fără de care multe ar sta şi mai prost în fandom. Uităm oare atît de repede că ne-a „moşit" pe mulţi dintre noi, iar o bibliotecă lipsită de cărţile domniei sale merită oprobiul public? Sau poate a fost o glumă? Ca şi aprecierea JSF în programul convenţiei drept hîrtie igenică. Deci eu, care stau cam prost cu logica şi fac de multe ori conexiuni bizare, ce să cred cînd amintitei reviste i se decernează premiile RomCom '93, respectiv EuROcon '94? Din aceeaşi politeţe invocată anterior refuz să trag o concluzie despre forurile care au acordat premiile. Întreb doar, ca şi miss BRIGITTE WILLKINSON la citirea programului: **„E O GLUMĂ, NU?"**

Şi multe ar mai fi de comentat, doar în România se poate spune orice, chiar dacă nu te ia nimeni în seamă, dar nu vreau să epuizez subiectul. La urma-urmelor am cules autografe, am vizitat oraşul, am întîlnit prieteni şi am desfăşurat o mulţime de alte activităţi plăcute şi interesante. Şi pînă la urmă asta contează, nu?

Cît pe-aci să uit de laser. Drăguţ! (Marş, măi, Laser, de-aici!)

ACFSF „Quo Vadis?"

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ

Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN

Corectură:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 Bucureşti - România
Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor

JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

INCEU VALERIU

SERENA

Eram obosit de munca de rutină pe care o depuneam mereu.

Şi nu munca era cea care mă deprima, ci simetria lucrurilor create. Eram sătul să modelez planete, să tot încerc să le fac cît mai diferite, mai originale. În prostia mea, nu mi-am dat seama că oricît ar fi de diferite ca mărime, ca materie din care le plămădesc, ele au de fapt aceleaşi caracteristici. Mereu sunt rotunde şi orbitează în jurul unui astru central, au sau nu sateliţi, după starea în care mă aflam cînd le-am dat naştere. Pe unele am încercat şi chiar am reuşit să răsădesc şi să cultiv viaţa. Apoi am ales dintre sumedenia de specii ce s-au dezvoltat – una – mai diferită şi-am crescut-o în spiritul meu. Am înzestrat-o cu o brumă dintre cunoştinţele mele, oricum era şi-aşa mult prea mult pentru ea... şi drept recunoştinţă au început să se măcelărească unii pe alţii din devotament pentru mine. În alte părţi au încercat să se atingă de integritatea mea şi cînd au ajuns la un nivel unde se credeau atotştiutori a trebuit să-i decimez, ca să nu pericliteze existenţa a ceea ce creasem.

Abia acum am realizat unde s-a strecurat greşeala, acum, cînd sînt istovit, am reuşit să-mi dau seama ce nu merge. Aşa că am hotărît să mă corectez. Am găsit soluţia perfectă dintr-o întîmplare.

Am făcut-o iniţial mai mult pentru mine, ca să mă delectez. Am numit-o Serena - păstra doar denumirea de „planetă" din vechiul concept, în rest nimic. Am vrut să fie ceva ornamental, aşa că n-am insistat prea mult asupra formei. A rămas ceva neregulat, dar părea mereu perfectă, indiferent de unghiul din care o priveai. M-am gîndit mai întîi s-o şlefuiesc însă mi-a plăcut aşa cum era ea. Mi-a lipsit inspiraţia în ceea ce priveşte culoarea care i s-ar fi potrivit, aşa că a rămas transparentă. Parcă nici

24. FILE DIN ISTORIA MODERNA

NICOLAE C. ARITON

Perioada anilor '30 a însemnat şi cîteva apariţii notabile de texte SF, direct în librării, aceasta într-o vreme cînd nu exista nici o colecţie specializată în science-fiction, gen care abia îşi definea un statut propriu.

În anul 1927, a apărut romanul **OUT OF THE SILENCE**, semnat de scriitorul australian Erle Cox, între timp uitat. În această perioadă, SF-ul american era complet necunoscut în Europa, acest roman în limba engleză, fiind una din primele traduceri, SF moderne făcute pe continentul nostru. În Franţa, acolo unde a fost tipărită această traducere, sub titlul **LA SPHERE D'OR**, romanul a apărut într-o colecţie poliţistă, şi a avut un excelent succes. Tema ar fi următoarea: Alan Dundans, un tînăr australian, descoperă o sferă din aur de dimensiuni uriaşe. Reuşeşte să pătrundă în interiorul ei descoperind o tînără de o frumuseţe nemaivăzută, aflată într-o stare de animaţie suspendată. Cu ajutorul unui doctor şi a prietenilor săi; Alan o trezeşte pe frumoasa Hieranie, de care, fie vorba între noi, era deja îndrăgostit. Reuşind să înveţe engleza foarte repede, aceasta le prezintă o foarte veche civilizaţie, a cărei membră este, posesoare a unor cunoştinţe tehnologice extrem de avansate. Ea şi încă un reprezentant al civilizaţiei respective, au fost adormiţi şi depuşi în două sfere identice, fiind apoi depozitaţi undeva în Tibet, ca cele mai reuşite exemplare ale rasei lor. Graţie maşinilor şi dispozitivelor aflate în cele două sfere, ei vor putea să impună în curînd lumii întregii civilizaţia lor. Spre norocul sau ghinionul nostru, o tînără pămînteană se îndrăgosteşte la rîndul ei de Alan şi în urma conflictului iscat de gelozie, Hieranie este eliminată.

Părăsim Australia, pentru a ne opri în Anglia unde, în anul 1930, a fost publicat un roman science-fiction considerat de specialişti o adevărată capodoperă. Este vorba despre textul lui Olaf Stapledon, **LAST AND FIRST MEN**, o grandioasă viziune proofetică a viitorului, care i-a impresionat profund pe cititorii britanici. Apariţia în USA nu s-a bucurat de acelaşi succes. Criticul Donald A. Wollheim, declară în studiul său **THE UNIVERS MAKERS**: „Ce efect a avut cartea lui Stapledon asupra genului science-fiction? Din nefericire, un efect prea mic faţă de cel pe care l-ar fi meritat, şi aceasta din mai multe motive: **LAST AND FIRST MEN** nu făcea nici un fel de referire asupra energiei atomice, nu are nici cea mai mică încredere în călătoriile inter-planetare, iar premoniţiile politice nu erau deloc convingătoare."

Olaf Stapledon (1886-1950) s-a născut la Liverpool, urmînd Universitatea în acelaşi oraş. Stapledon a fost apreciat de către generaţia sa, dar nu a atins niciodată celebritatea lui H.G.Wells. S-ar părea că Stapledon n-a avut niciodată intenţia de a scrie literatură profetică şi cu atît mai puţin science-fiction, el şi-a ales ficţiunea de anticipaţie pentru a-şi putea exprima ideile sale filozofice şi mistice. Aşa cum a fost gîndită de către autor, cititorul înţelege că această carte a fost redactată de unul din ultimii oameni de pe Pămînt, trăind într-un viitor îndepărtat şi nedefinit, fiind o relatare despre istoria viitorului, începînd cu anul 1930.

Doi ani mai tîrziu, un alt scriitor britanic, Aldous Huxley (1894-1963) publica o anti-utopie plasată în viitor **BRAVE NEW WORLD**, care prezenta toate semnalmentele unui roman SF. Huxley a refuzat cu vehemenţă acest epitet adus cărţii sale, considerîndu-l ca o adevărată jignire. Dar, autorul, propune, opera dispune... **BRAVE NEW WORLD** este considerat astăzi ca un roman clasic al genului SF.

Această contrautopie ne oferă tabloul unei lumi viitoare în care individualitatea şi personalitatea au dispătut complet. Nu mai există naşteri normale, copiii sunt concepuţi în laboratoare şi pornind de la simplă celulă se pot obţine 96 de gemeni. "Nouzeci şi şase de gemeni înseamnă nouăzeci şi şase de maşini perfecte! Vocea sa era vibrantă din cauza emoţiei. Pentru prima dată în istorie, ştim cu adevărat încotro ne îndreptăm. El cita deviza planetară: Comunitate. Identitate. Stabilitate." Aceşti gemeni nu sînt egali între ei, sînt condiţionaţi pentru a deveni conducători sau muncitori. Sporturile şi dragostea fizică au fost excluse din viaţa socială, iar un drog euforizant, "soma", are misiunea de a elimina toate tensiunile la care este supus omul aflat în această stare de sclavie. Dragostea, ambiţia, curiozitatea, spiritul de aventură şi de a descoperi au fost definitiv abolite. Abrutizaţi

nu era. Totuşi am materializat-o astfel încît să fie palpabilă. M-am gîndit apoi că ar fi bine să aibă o sursă de lumină în apropiere şi-am vrut să creez un astru în jurul căruia să orbiteze... Dar nu. N-am voit ca istoria să se repete din nou. Atunci am creat mai mulţi sori şi i-am făcut să orbiteze în jurul ei astfel încît să fie tot timpul luminată pe toată suprafaţa ei. Era o minunăţie. Am admirat-o îndelung pînă cînd mi-am dat seama că am lăsat ceva pe dinafară (ah, mereu omit cîte ceva!).

Lipsea viaţa.

Fără ea ceva din mine era rupt. Chiar dacă toate încercările mele anterioare dăduseră greş, prinsesem dragoste de viaţă. A trebuit, prin urmare s-o însufleţesc. Dar doream să încerc ceva nou şi unic. Ceva ce nu mai făcusem niciodată...

Şi-am dat viaţă luminii.

Am înzestrat-o cu abosolut toate cunoştinţele mele, cu conştiinţa de sine şi am lăsat-o să cunoască doar un singur sentiment: iubirea.

De atunci stau mereu şi o privesc.

Serena – unicatul.

Cercuri de lumină zboară prin eter deasupra ei şi se leagă unele de altele formând lanţuri întregi. Comunică între ele prin schimbarea intensităţii. E mirific să priveşti cum se adună cu miile într-un spaţiu restrîns şi "conspiră" din joacă, clipind, strălucind în nenumărate irizaţii. Un curcubeu de culori este acum Serena, metamorfozată de fiinţele materiale, inocente şi iubitoare.

Cred că aşa ar fi trebuit să creezi raiul Tată. Tu nu?

P.S.

Să-mi scrii despre mama şi despre bunici!

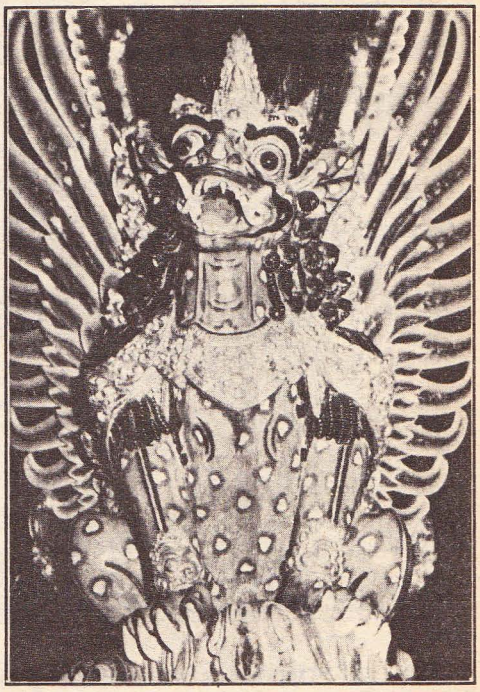

o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o DEBUT o

O ISTORIE A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

o SERIAL o

total de "soma", oamenii trăiesc fericiţi în cea mai bună dintre lumile posibile.

Acest rapid tur de orizont prin librăriile lumii din anii '30, îl încheiem cu un titlu care a făcut glorie la timpul său: **WHEN THE WORLD COLLIDE**, de Balmer şi Wylie, publicat în anul 1933, la editura „Stokes", la New York. De fapt, iniţial acest roman a apărut în foileton, începînd cu septembrie 1932, în revista de aventuri **BLUE BOOK**. Acest roman, rod al colaborării dintre astronomul Edwin Balmer şi scriitorul Philip Wylie, apreciat în mediile literare ale timpului, are ca temă coliziunea dintre un astru cu Pămîntul. Mai multe vase-arcă permit evacuarea unui pumn de pămînteni, în majoritatea oameni de ştiinţă care au prevăzut catastrofa. Supravieţuitorii aterizează pe unul din stateliţii planetei care s-a ciocnit cu Pămîntul. **WHEN THE WORLD COLLIDE** este un roman de suspans interesant, bine scris şi libertin, pentru acea vreme, privind problemele sexuale: vasele-arcă, femeile fiind mai puţin numeroase ca bărbaţii, sînt puse la comun iar uniunea liberă este tolerată. În faţa succesului cărţii (mai tîrziu Paramount a realizat şi un film), autorii au realizat o urmare, apărută în librării în noiembrie 1933. Această urmare povesteşte modul de stabilire a pămîntenilor în noua lume şi războiul pe care sînt obligaţi să-l poarte aceştia cu localnicii de rasă galbenă. Acest al doilea roman este mai puţin reuşit calitativ faţă de primul. Un alt lucru interesant este acela că desenatorul Alex Raymond s-ar părea că s-a inspirat din acest roman pentru a da banda desenată SF, **FLASH GORDON**, în care Gordon, logodnica sa Dale Arden şi Pr Zarkov ajung cu astronava pe planeta Mongo care ameninţă să intre în coliziune cu Pămîntul. Aici, prietenii noştri trebuie să se lupte cu o rasă de oameni condusă de crudul împărat Ming.

Specialiştii afirmă că perioada anilor '30 reprezintă data apariţiei fandomului (în traducere aproximativă; un domeniu rezervat fanaticilor), s-ar părea că tot Hugo Gernsback este la originea formării fandomului, luînd decizia de a publica scrisori ale cititorilor în coloanele revistei, un lucru care nu se obişnuia în pulp-urile poliţiste sau western. Cititorii au început să se cunoască între ei, Gernsback publicîndu-le adresa la sfîrşitul scrisorii şi astfel au început să se formeze primele grupuri de fani. Se consideră că primul grup de acest gen, sau cel puţin primul care s-a afirmat, a fost **THE COMET**, un grup de pasionaţi ai genului, reuniţi în jurul lui Raymond Palmer, care a publicat primul fanzin de science-fiction cunoscut, purtînd acelaşi nume de **THE COMET**. Cel care a fost şi rămîne cel mai important fan SF este J. Ackerman. Cu toate că este născut la 26 noiembrie 1916, devine un cititor asiduu al revistei **AMAZING STORIES**, şi prima scrisoare care îi apare la curierul cititorilor se întîmpla în toamna anului 1929, în revista **SCIENCE WONDER QUARTERLY**. Această scrisoare merită să fie citită: „Cu toate că nu am decît 12 ani, am citit cu plăcere revista dumneavoastră în ultimii patru ani. În favoarea revistei dumneavoastră, **SCIENCE WONDER STORIES**, hip, hip hourrah!" În anul 1934 devine membru a organizaţiei **SCIENCE-FICTION LEAGUE**, o foarte serioasă asociaţie de amatori, în care, candidaţii la o legitimaţie trebuiau să răspundă unui chestionar. Una din întrebări era următoarea: „Care sînt cei mai activi fani SF?" Ackerman a răspuns: „Sîntem modeşti", răspuns car a fost apreciat în mod deosebit de către juriu. Între timp, Ackerman primise un fanzin lansat de către Julius Schwartz şi Mort Weisinger **THE TIME TRAVELER**. În 1933, acest fanzin îşi schimbă numele în **SCIENCE-FICTION DIGEST**, iar în anul 1934, a fost botezat **FANTASY MAGAZINE**, sub acest titlu devenind cel mai celebru fanzin din istoria SF-ului. Despre **FANTASY MAGAZINE** vom mai vorbi în episoadele următoare.

Harry Warner în excelentul său studiu asupra istoriei SF-ului intitulat **ALL OUR YESTERDAY**, susţinea că fandomul număra la mijlocul anilor '30 aproximativ 22 de membrii, apoi 300, iar la începutul anilor '40 existau deja cam 500 de fani SF. Numărul cititorilor de pulps în această perioadă era de aproximativ 100.000. Cu toate că raportul este net defavorabil fanilor, aceştia au avut tot timpul un cuvînt greu de spus în aprecierea unor autori, care cu tot succesul la public, la timpul respectiv, au fost ignoraţi de către fandom şi astfel cu trecerea anilor au fost uitaţi.

(VA URMA)

euROcon '94 în imagini

BD-iști români la o masă pătrată amicală. Printre ei: Gabriel Rusu, Dodo Niță, Lucian

Gheorghe Săsărman și Mircea Opriță

Ștefan Ghidoveanu comunicînd premiile euROconului pe firul scurt

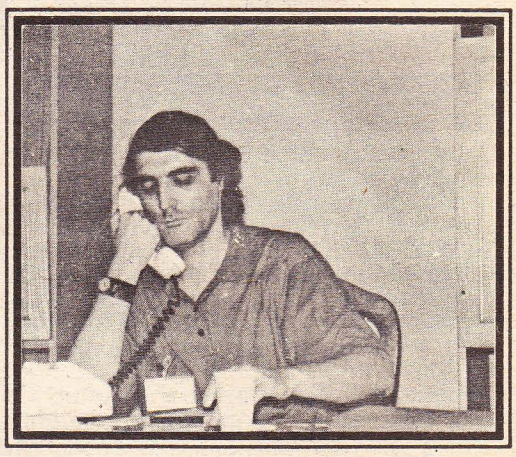

Schiță de portret pentru ziua de mîine

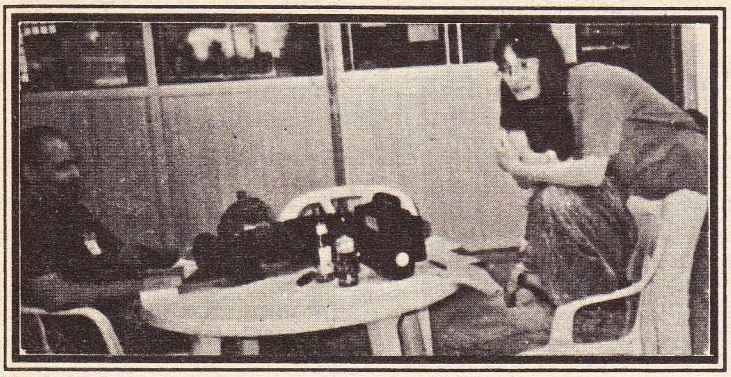

O anumită parte a echipei TVR ...

Mara Popa interu-evînd omul cu trei mîini

John FERRIS
COMISIONUL

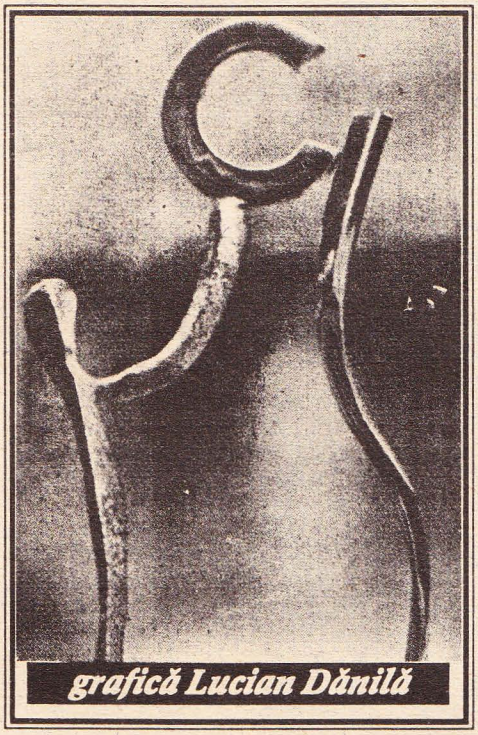

grafică Lucian Dănilă

„Noapte bună, domnule Preebles, şi nu uitaţi, dacă mai apar probleme, e de-ajuns să telefonaţi şi cineva va veni imediat să o repare." Zak îi zîmbi cît putu mai sincer bătrînului domn şi porni înapoi către camioneta sa. Zîmbetul i se evaporă imediat ce se depărta. Bătrîn imbecil şi neputincios, e a treia oară cînd stropeşte consola în locul dragilor lui cactuşi. Camioneta l-a recunoscut şi se deschise, alunecînd cu un fîsîit. Zak a tastat raportul referitor la reparaţiile efectuate şi a dublat timpul. Asta pentru bătrînul dobitoc, iubitor de plante.

Camioneta îl conduse pe o stradă alăturată, care părea chiar mai veche şi mai sordidă decît celelalte. Oare de lui, cu talentele sale evidente, îi revenea numai partea veche a oraşului? De ce nu şi noua zonă suburbană, cu mulţime de oameni mişiunînd în ea, cu o mulţime de noi relaţii ce se puteau face şi o mulţime de comisioane? Zak nu avusese niciodată ocazia să vîndă ceva. Toate săptămînile acelea de instruire au fost de pomană. Tot ce făcea el era să repare. Se simţea oarecum frustrat, deşi putea să-i fraierească pe beneficiari să plătească reparaţiile chiar dacă acestea nu erau necesare. Erau atît de nerăbdători să reintre pe circuit, încît erau în stare să plătească oricît le cereai.

Din nou un deranjament la cască. Se defectase numai transformatorul de cîmp, dar tipul a plătit pentru un trasformator nou. Cu familia pe care o avea, nici nu-i de mirare că era înnebunit să intre din nou pe circuit. Odată reparat, pe transformator ar putea să scoată un preţ bunicel pe piaţa neagră.

„Acasă." Ascultătoare, maşina a accelerat, apucînd pe o stradă ce se pierde într-un amurg fumuriu, trecînd pe lîngă şirul monoton şi întunecat de case, pe lîngă grămezile de gunoaie, pe lîngă casa lăsată în paragină, pe lîngă...

„Stop. Înapoi." Prin geam, Zak încerca să pătrundă întunericul spre casă. Îşi consulta harta. Ea figura acolo, dar el n-o văzuse deloc înainte. Ce chestie, făcea de o lună traseul ăsta, şi era sigur că n-o observase niciodată. Simţi deodată o vibraţie în stomac. Casa nu avea „farfurie" de recepţie. Nu are „farfurie", înseamnă că nu are consola, ceea ce înseamnă că e rost de o vînzare. Bineînţeles, iar o vînzare în partea asta a oraşului înseamnă teancuri de comisioane şi, mai mult ca sigur, o promovare. Zak înşfăcă caseta demonstrativă şi se opri direct la uşă. Se folosi de ciocănaşul cam bizar, dar nici un răspuns. Bătu din nou. Nici o reacţie, aşa că ciocăni a treia oară, dar de această dată uşa se deschise ca de la sine. Sigur că se deschise de la sine, toate uşile o făceau, dar asta o făcuse într-un fel care îi dădu fiori. Păşi înăuntru.

„E cineva acasă?" Interiorul era slab luminat şi aerul închis mirosea ca atunci cînd hainele sunt ţinute în dulap timp îndelungat. Din faţa se auzea un scîrţîit.

„Bună ziua. Sînt Zak şi reprezint firma Virtucom. Vă pot reţine atenţia cu o demonstraţie?" scîrţîitul se auzea netulburat. Zak simţi o boare de aer rece atingîndu-i obrajii.

„Intră." Zak tresări, fără să vrea. Era vocea unei femei, venind din stînga, şi, într-un fel, părea să nu se potrivească în cadru.

„Ce demonstraţie doreşti să faci?"

Zak intra în ceea ce în mod evident era salonul, dar unde mobila şi lucrurile erau toate şterse la culoare, învechite şi demodate. Pe un scaun, cu spatele la el, şedea o femeie în vîrstă, învelită cu un şal.

„Virtucom System Six; doamnă."

„Şi ce este mai precis Virtucom System Six, tinere?" întrebă femeia cu o mişcare uşoară a şalului.

„Este consola ultima a Imersiunii Totale în Realitatea Virtuală, doamnă."

„Sună interesant, într-adevăr", spuse femeia. Tonul vocii ei arăta că de fapt habar nu avea despre ce era vorba.

„Este ultimul strigăt al tehnologiei, nu doriţi să vedeţi o demonstraţie?" nu se lasă Zak.

„Ba da tinere. Îmi plac foarte mult demonstraţiile." Mană cerească, nu altceva. Fără discuţie, o demonstraţie înseamnă o vînzare aproape încheiată. Cu mişcări precise, Zak deschise caseta demonstrativă, ridică consola VSS şi conectă căştile, una pentru el şi una pentru bătrîna doamnă. Amîndouă arătau la fel, dar casca lui Zak nu-i permitea să intre în profunzime, acolo unde nu mai era loc de întoarcere.

„Acum punem căştile pe cap şi vom începe demonstraţia."

Două braţe scheletice se întinseră către el iar şalul se mişcă iar.

„Tinere, nu văd nimic prin casca asta. Nu cumva încerci să mă păcăleşti, nu-i aşa?"

„Sigur că nu, doamnă.", răspunse Zak. „Cel puţin nu la modul ăsta", adaugă în sinea lui. Conectă consola şi îşi puse şi el casca pe cap. Imediat, camera s-a transformat într-una decorată în nuanţe de verde. Privi în jur după bătrîna, dar ceea ce văzu în locul ei era o fiinţă vag androgină.

„Unde ne aflăm, tinere? Unde a dispărut casa mea?"

„Nicăieri, doamnă, vă aflaţi în continuare în propria dvs. casă, pe scaun, iar eu pe podea. Acum noi existăm doar în mintea noastră."

„Asta din cauza obiectului care mi l-ai aşezat pe cap?"

„Exact. Conectată la consolă, casca proiectează imaginile direct în mintea noastră. Aceasta este ITRV. Unde aţi dori să mergeţi acum?"

Zak o purtă pe bătrînă în lumea demonstraţiei, alcătuită din trei zone virtuale, o casă, o pădure, iar a treia constă într-un şir de magazine, unde cumpărătorul virtual putea cumpăra tot ce-şi dorea.

Ceea ce-i făcea pe oameni absolut dependenţi de ITRV era motorul empatic (MT). ITRV nu era ocntrolat numai de consolă, ci şi de mintea utilizatorului, de propriile lui amintiri şi percepţii. ITRV putea fi exact ce îşi dorea utilizatorul. Evident, erau asigurate şi unele lucruri care ţineau de securitatea personală, ca programarea unei anumite limite de timp, monitorizarea automată a stării de sănătate a organismului uman şi întreruperi automate de urgenţă, ca în cazul declanşării alarmei de fum, de exemplu.Însă cei mai „înrăiţi" apelau la nişte dispozitive uşor de procurat, dar ilegale, care le permiteau să-şi continue netulburaţi „imersiunea". Zak însuşi operase cîteva asemenea modificări ale sistemelor, contra unui preţ piperat, fireşte.

Turul magazinelor a luat sfîrşit cu Salonul de vînzări al Virtucom. Figura care îl reprezenta pe Zak şedea în spatele unui birou, iar femeia în picioare.

„Aşadar, doamnă, cum vi se pare? După cum v-am spus, ceea ce aţi văzut a fost doar o demonstraţie."

„Îmi plac demonstraţiile."

„Am observat, dar produsul complet are posibilităţi mult mai largi. Vă putem oferi mai mult de 200 de scenarii standard şi peste 40 de scenarii în care puteţi interveni nemijlocit în desfăşurarea acţiunii. Pe toate le puteţi urmări comod din fotoliul dvs, căci sînt transmise prin satelit."

„De unde provin, tinere?"

„Prin satelit... de la emiţătorul principal, situat în sudul ţării".

„Departe?"

Zak era uşor tulburat de felul în care decurgea conversaţia.

„Nu prea aproape, în jur de cîteva sute de mile. Dar dacă stai să te gîndeşti, raportat la mărimea ţării, nu e prea departe, nu credeţi?"

Urmă o pauză.

„Dumitale îţi place această... realitate virtuală?"

„Bineînţeles, doamnă. În fiecare zi îmi petrec o oră sau două acolo." Minţi Zak cu nonşalantă. "Aş sta şi mai mult dacă n-aş fi aşa de ocupat."

„Mi-a plăcut mult demonstraţia".

„Mulţumesc."

Zak remarcă modificarea pronunţiei. Brusc, se regăsiră în căsuţă.

„Demonul tău este realmente inteligent, iar iluziile pe care le-a creat excelente."

„Demon? Nu cred că..." Încearcă să explice Zak, încurcat şi nu mai puţin surprins.

„Şi doreşti să-mi vinzi această iluzie, realitatea ta virtuală?"

Aşa parcă mai mergea. „Da, doamnă, iniţial se face o acumulare, apoi..."

„Eu nu doresc iluzia ta, vreau realitatea ta." Bătrîna se întoarse şi-l privi. Numai că nu mai era bătrînă şi nici măcar femeie. Zak se îngrozi, oroarea venind din străfundurile fiinţei lui. O creatură diformă, scheletică, vag umanoidă, înainta spre el. Putea să-i audă şuieratul şi pocnetul sec al oaselor. Camera s-a întunecat brusc, un miros rînced se ridică în aer şi o mînă descărnată se întinse către faţa lui.

„Îţi voi lua realitatea, în timp ce tu vei avea iluzia Mea".

Nimeni nu auzi strigătul lui Zak .

Uşa casei cu numărul 13, strada Cotton, se închise cu zgomot. Pocnitura alertă audio–senzorii camionetei, care, prin infraroşii, îl înregistră pe Zak dispărînd în ceaţă. camioneta aştepta răbdătoare. A doua zi, cînd a fost descoperită de o patrulă de dimineaţă, camioneta mai aştepta încă, parcată în zona nepopulată a oraşului, pe un loc viran, cu o hartă demult expirată desfăşurată pe bord.

Traducere
Roxana Popovici / Sigma

Idris SEABRIGHT

MOARTEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

Abia către înserare începură vag să-şi dea seama cît de mult ţinuse bătălia şi cît erau de obosiţi. Sub feşele de material plastic şi pansamentele parfumate, rănile lor începuseră să se infecteze. Reglau cu neglijenţă tunul atomic şi abia dacă schimbau un cuvînt din vreme în vreme. Respiraţia le devenise tot mai grăbită. Terapeutica din seara trecută îşi pierduse, treptat, eficacitatea.

Era întotdeauna îngrozitor; şi de cum apunea soarele – interdicţia oricărui atac de noapte era una dintre convenţiile cele mai strict respectate ale Războiului Restrîns – se grăbeau să-şi părăsească postul de artilerie, construit din beton îmbrăcat în plumb, pentru etaîjele inferioare ale oraşului.

Acolo, îi aşteptau îngrijirile de care aveau nevoie. Acolo, combatanţii găseau roboţi-medici, calmante, distrugătoare de memorie şi doze puternice de hipnoterapie. Pe deasupra, la sfîrşitul fiecărei şedinţe de Tratament, primeau două capsule de „Nedradorm" care trebuiau să le asigure 7 ore de somn fără vise.

Denton nu rîvnea mai puţin decît ceilalţi la odihnă, în această seară. Ziua fusese grea şi întrucîtva, ciudată, impresie pe care însă nu şi-o putuse explica. Totuşi, îndepărtîndu-se şchiopătînd de postul său – comanda o echipă de tunari – ezită. Miriam, prietena sa, fusese atinsă nu de mult, cînd un obuz inamic explodase lîngă ea. Ţinuse întotdeauna foarte mult la ea, deşi, de cînd începuse războiul nu avusese timp s-o vadă şi, acum, simţea nevoia să-i facă o vizită. Ea era în spital de... de cînd?... de vreo trei zile, probabil. Nu reuşea să-şi amintească cu exactitate cînd fusese rănită.

Desigur, ea îşi va relua activitatea într-o zi, două, dar el ar fi vrut s-o vadă chiar în acea seară. Putea să meargă la ea după ce-şi va termina tratamentul. Însă simţea dorinţa de a o vedea înainte de a se fi odihnit şi refăcut.

Se va duce chiar acum.

Escalatonul fusese avariat de către un bombardier-robot ieri sau alaltăieri. Tunarii trebuiau să coboare două etaje înainte de a găsi unul încă în funcţiune. Denton îi urmă, dar la palierul următor, luă un trotuar cu derulare lentă, care cobora către al patrulea palier unde se afla spitalul.

Încă nu se înserase complet, deşi felii de lumină roşiatică se strecurau la intersecţii, din palierele superioare, făcînd să scînteieze particule grele de praf. Denton fu surprins de raritatea trecătorilor pe trotuarul rulant. Probabil, că evacuarea civililor fusese mai masivă decît o crezuse.

Se opri la o florărie, în colţul spitalului, ca să cumpere un buchet pentru Miriam. Bolnavilor li se duc întotdeauna flori. Dar în magazin nu era nimeni, iar florile din vazele de metal nu mai erau decît nişte mănunchiri de nuiele şi decolorate. Păreau că se află acolo de cel puţin o lună. În vitrină gardeniile se transformaseră într-un amalgam amorf de culoare brună.

Păcat! Oftă şi-şi muşcă buzele. Fericirea de a trăi, iată unul dintre idealurile pentru care luptau. Dar, în afară de asta, ar fi vrut, să-i poată oferi lui Miriam o atenţie. Însă, la vreme de război, eşti obligat să te limpezeşti de unele lucruri.

Păcat! Oftă şi-şi muşcă buzele. Fericirea de a trăi, iată unul dintre idealurile pentru care luptau. Dar, în afară de asta, ar fi vrut să-i poată oferi lui Miriam o atenţie. Însă, la vreme de război, eşti obligat să te lipseşti de unele lucruri.

La biroul de recepţie al spitalului se găsea un funcţionar-robot. Denton fu uimit de propria surprindere. Doar nu se aşteptase să aibă de a face cu un funcţionar? Dar robotul îi indică fără dificultate unde se află Miriam.

Intră în culoarul slab luminat care ducea în salonul B-6. Izul specific de spital îi invadă nările. Cu el se amesteca însă şi un alt miros, greţos, pe care nu-l putu identifica. Deschise uşa salonului.

Înăuntru se aflau zece paturi, însă din cîte îşi putea da seama, numai două dintre ele erau ocupate. În regulă, asta înseamnă că nu sînt prea mulţi răniţi. Înaintă în vîrful picioarelor către patul din dreapta, unde crezu că recunoaşte, pe pernă, profilul fetei. Iluminatul lăsa de

GIGER

dorit.

– Miriam? – întrebă el uşor.

Întreaga parte dreaptă a capului ei dispăruse sub bandaje.

După o clipă, ea răspunse:

– Da?

– Eu sînt Dick? (Îşi trase un scaun lîngă pat). Cum te simţi iubito?

– Avu impresia că o parte din mirosul greţos emana din patul ei.

– Dick! (Se întoarse către el). În sfîrşit ai venit!

Uimirea se citea în glasul lui:

– Cum adică, dragă – în sfîrşit! N-a trecut decît cel mult două zile.

– Aşa crezi tu? (Fata rîse uşor). Ori probabil că ţi-ai făcut tratamentul. Nu, sînt aici de peste o lună. Am crezut că niciodată n-o să mai vii.

– Dar... (Era mai bine să schimbe subiectul). Eşti bine îngrijită? (Abia pusă, întrebarea se păru periculoasă).

– Acum, aproape deloc – răspunse ea cu glas trist. De la sfîrşitul primei săptămîni. Bănuiesc că au apreciat că ar fi inutil.

El se mişcă jenat pe scaun. Probabil că-şi băga singură prostii în cap. Şi totuşi, mirosul acesta greu...

– Este lipsă de personal? – se interesă el.

– Nu ştiu. Infirmierele practic nu pun piciorul aici. Am impresia că poate au fost transferate la secţia de tratamente pentru combatanţi... Nu-mi vine să cred că eşti aici. Nici nu mă gîndeam că o să vii aici.

– Şi de ce n-aş fi venit? – întrebă cu o oarecare enervare în glas, bucuros că a găsit un motiv de supărare.

– Oh! din cauza tratamentului. Eu cunosc efectul terapeutic pentru combatanţi. Mi-am încasat şi eu porţia pe vremea cînd eram încă în serviciul activ.

– Cum? tu nu mai primeşti tratamentul? – şi vocea lui trăda tulburarea.

– Nu. Sînt zile cînd nici măcar de mîncare nu mi se dă. Şi zile cînd nu pot să-mi păstrez nici patul curat. La ce bun ar irosi un tratament pe pielea mea? Doar nu mai fac parte dintre combatanţi. Am să...

Glasul ei se stinse. Dar el ghici, cu o zvîcnire dureroasă în inimnă, ce era ea gata să spună.

Uf! Pentru ce venise oare direct aici de la bateria sa? Ar fi putut să-şi facă tratamentul, sau cel puţin să fi luat o pilulă calmantă, înainte de a veni s-o vadă. Ar fi înţeles atunci că vorbele ei nu sînt decît toane de om bolnav. Bolnavii se plîng întotdeauna şi consideră că nu sînt îngrijiţi niciodată cum trebuie. Însă, orice ar fi, ceea ce spune Miriam părea îngrozitor de adevărat. Şi, în adîncul sufletului, îi era frică s-o mai asculte, îi era frică să n-o audă spunînd ceva mai înfiorător decît vestea că ea, iubita lui scumpă, o să... că ea o să...

– Nu, nu se poate – aproape strigă el. Tu n-o să...

– Şi de ce nu?

– răspunse aproape amuzată fata. Doar au murit atîţia.

– Nu mai este aici decît un singur bolnav. Ce vrei

– Salonul era plin.

– Cum? cînd ai venit tu? De unde atîţia răniţi? Războiul nu durează decît cîteva zile.

– Mă oboseşte vorbitul – replică ea închizînd ochii. Ţie ţi s-au administrat distrugătoare de memorie. Nici nu mă aştept să mă crezi. Dar războiul durează de peste zece ani.

O privi aiurit. După o clipă îşi împinse scaunul. Nu mai putea; într-adevăr era incapabil s-o mai asculte. Se simţea mult prea îngrozit.

– La revedere – spuse el cu voce tare. La revedere Miriam.

Fata nu-i răspunse.

Ajunse din nou în stradă, se opri nehotărît. Dacă se grăbea, ar mai fi reuşit să ajungă la clinică, înaintea închiderii serviciului de tratamente pentru combatanţii. Şi, atunci, s-ar simţi mai bine, mult mai bine. După aceea ar putea să reflecteze liniştit cît de nesocotit vorbea Miriam.

Nici măcar nu o sărutase... Şi nici nu-i urase însănătoşire grabnică...

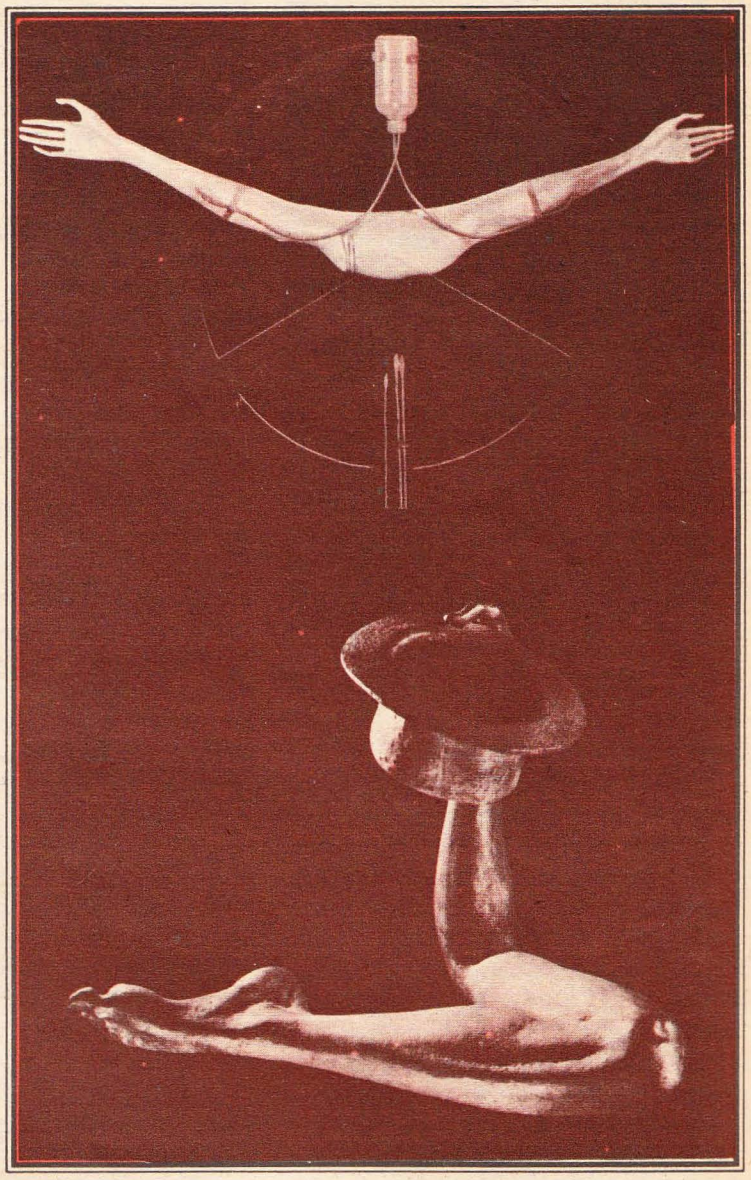

GIGER

O porni la drum. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să ia un trotuar rulant, dar el se încăpăţîna să şchiopăteze pe trotuarul fix. N-avea importanţă că va ajunge tîrziu la clinică, somnifere oricum tot va primi. Şi după o noapte liniştită, îşi va regăsi starea de spirit normală.

Cît era de pustiu oraşul.

Se întunecase de-a binelea. Unele dintre becurile fluorescente se aprinseseră. În lumina lor argintie şi dulce, difuză ca un clar de lună, Denton văzu că magazinele aveau vitrinele bătute în scînduri sau erau distruse de bombe, sau căzuseră în paragină, goale şi abandonate. Paşii lui răsunau sec, uşor.

Trecu prin faţa unui magazin alimentar. Acesta, cel, puţin era luminat. Dar înăuntru nu se

grafică Lucian Dănilă

vedeau decît două-trei persoane. Aceasta dovedea cu cîtă grijă se procedase la evacurea civililor.

Rănile începură să-l doară, în special cea din coapsă. Strîngea din dinţi cînd era nevoit să ocolească grămezile de pietre. Apoi se trezi deodată în faţa unei stive atît de mari, încît bloca toată strada. Să o ocolească nu era posibil. Trebuia să o escaladeze. Era un amalgam de cărămizi, tencuială şi material plastic; în partea superioară se putea vedea înfipte nişte bucăţi plate şi neregulate – probabil cioburi de sticlă – însă atît de prăfuite, încît n-ai fi puteau jura. Probabil se aflau acolo de foarte multă vre...

Se simţi inundat de o sudoare îngheţată. Îşi dădu seama că îi era foarte frică. Era vădit că cioburile rămăseseră acolo multă vreme, pentru a fi atît de prăfuite. Trebuie că se găseau de...

... de peste zece ani...

Denton respiră adînc. Încercă să-şi păstreze sîngele rece.

Bun! Era dispus să admită că războiul dura de atîta vreme, cît o pretindea Miriam. Şi admitea că tratamentul pentru combatanţi îl debarasase de emiterea fiecărei zile, o dată aceasta trecută, întreţinîndu-l într-o veşnică iluzie a unui prezent în care războiul de abia a început şi unde victoria nu pare a fi decît o chestiune de zile.

Bun! Ce putea să fie atît de grav în asta? Motive demne de laudă conduseseră la punerea la punct a acestui tratament. El permitea luptătorilor să îndure o doză de spaimă şi suferinţă, care în alte împrejurări i-ar fi nimicit. Probabil că fuseseră ocazii – şi el avea presentimentul vag că aceste ocazii chiar existaseră – cînd asistase la agonia camarazilor săi, cuprinşi de flăcări sau zbătîndu-se în chinuri. Şi totuşi asemenea spectacole nu-l zdruncinaseră. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru această terapeutică tămăduitoare.

Oricîte ar fi îndurat concetăţenii săi, era cert că cealaltă parte a suferit tot atîtea. Totul era în regulă, nu trebuia să-i fie atît de frică. N-avea decît să se ducă la clinica combatanţilor şi să-şi ia pilulele somnifere.

Făcu cîţiva paşi. Se opri. Înţelegea acum de ce bătălia de astăzi i se păruse atît de ciudată. Nu existase nici o replică din partea inamicului, exceptînd un scurt tir de mitralieră dimineaţa. În mod cert, li se întindea o cursă. Inamicul era viclean. Trebuie că pregătea... ceva... un atac masiv...

Dar în subconştient ştia că nu este aşa. Focul inamicului scăzuse treptat din intensitate, pe măsura trecerii zilelor. Cine ştie, poate nu mai rămăsese nici un inamic în viaţă?

Tabăra lui Denton era sigur cîştigătoare? Ori poate deja cîştigase? Dar n-a mai rămas nimeni asupra căruia să triumfezi.

Escalada în sens invers piramida de dărămături. Inima îi bătea nebuneşte. Cînd ajunse în faţa porţii de acces pe trotuarul rulant şovăi... Nu, va ajunge mai repede pe jos. Începu să alerge. Nimeni nu-l opri. După ce trecu de al doilea cvartal de oase, rana din coapsă i se deschise. Simţi o şuviţă de sînge curgîndu-i în lungul piciorului. Dar îl durea mai puţin ca înainte. Îşi continuă cursa.

Se opri în faţa spitalului, tremurînd, cu răsuflarea gîfîită. Se afla la capătul unei lungi zile de soldat, fără odihnă puţină şi fără hrană. Trecu prin faţa biroului de recepţie, străbătu culoarul şi intră în salonul lui Miriam.

Patul era ocupat mai înainte de cealaltă femeie, era gol, cu rufăria luată deja. În salon nu mai era decît Miriam. Acum, că se întorsese, se simţea intimidat.

– Miriam... şopti el.

– DICK! (fata îşi ridică capul). Mi-au făcut baie – continuă ea. Au dus-o pe vecina mea şi mi-au făcut baie...

Nu m-ai sărutat cînd ai plecat.

– Da.

O luă în braţe. Era mult mai fragilă şi mai uşoară decît îşi amintea, iar inima i se strînse. Şi părul ei... nu fusese oare nu demult castaniu? Acum era aproape blond cenuşiu...

Se agăţă de el, rîzînd şi tremurînd în acelaşi timp, cu lacrimile şiroind pe obraji.

– Sînt atît de bucuroasă că ai venit. Credeam că o să rămîn singură pînă la... Ştii, Dick, de cîtă vreme nu m-ai mai sărutat? Sînt sigură că nu-ţi mai aminteşti. Tratamentul înţeţoşază memoria, şi cînd fiecare zi este cea dintîi, puţin contează ceea ce n-a avut loc ieri. Dar eu, eu îmi amintesc. Se împlinesc zece ani.

O strînse în braţe cu putere, gîndindu-se că pe vremea cînd erau împreună, ea nu voise niciodată să adoarmă fără să-l simtă alături. Ea se trezea noaptea ca să-l mîngîie, ca să fie sigură că este mereu acolo.

Şi iată că dormiseră separat timp de zece ani, în strîmta lor cuşetă de combatanţi, convinşi că fiecare zi de despărţire era cea dintîi.

– Îţi mai aminteşti de melodia aceea pe care o cîntam la ghitară? – întrebă ea. Aceea despre omul condus la eşafod? Toţi îl părăsiseră – şi tatăl şi mama şi fraţii săi – toţi, numai iubita lui nu. Ea adusese aur, şi-l răscumpărase, salvîndu-l. Sînt atît de bucuroasă că ai venit să mă săruţi, Dick. O să-mi fie mai uşor acum să... plec.

O aşează uşor pe pernă, dar era furios.

– Nu. N-ai să pleci – strigă el.

– Ce?

– Ceea ce spui. Aşteaptă! Stai puţin! Mă întorc îndată. Ieşi alergînd pe culoar. Îi fu greu să găsească un medic robot. Culoarele, sălile prin care trecea, erau pustii. Dădu peste o rezervă plină de roboţi stricaţi, făcuţi bucăţi, dar se simţea incapabil să repare unul. Nu întîlni în drum nici măcar un singur supraveghetor. Şi peste tot unde intra în imensa clădire prost luminată, nu regăsi decît aceeaşi duhoare grea de murdărie şi descompunere.

În cele din urmă, la ultimul etaj, descoperi sala de operaţii. Era luminată orbitor - prima încăpere bine luminată în care intra.

Făcu cîţiva paşi grăbiţi. Un medic-robot tocmai terminase o intervenţie, căci îşi scotea mănuşile. - zvîrlindu-se

într-o autoclavă – în timp ce patru infirmier-roboţi împingeau o masă rulantă de operaţii pe care era legat un bolnav.

– Aşi dori să examinaţi o bolnavă – zise Denton.

– Nu pot să examinez pe nimeni fără o dispoziţie tip de la CA-3, replică robotul cu vocea sa neutră.

Denton era pus în încurcătură. Avea la el arme, dar acestea nu făceau nici o impresie asupra unui robot şi, dacă-l defecta, nu ar fi fost numai inutil pentru Miriam dar chiar periculos. Şi mai ştia că la CA-3 – chiar dacă ar mai găsi pe cineva acolo - nu i s-ar elibera în nici un caz acea dispoziţie.

Nu-i mai rămînea decît să şi-o procure singur. Elevatorul pe care dorea să-l ia, nu funcţiona; coborî în fugă cele patru etaje, pînă la biroul de recepţie.

Acolo, pentru prima oară, avea noroc. Nu era nimeni şi putu scotoci în voie în maldărele de fişe şi formulare, pînă cînd dădu peste un imprimat galben CA-3. Şterse numele şi îl înlocui cu cel al lui Miriam, adăugînd şi numărul ei de înmatriculare. Sexul era acelaşi – feminin; iar data probabil corespundea. Îşi simţea palmele umezi. Inima i se zbătea nebuneşte în piept. Il ajunse din nou pe medicul– robot la etajul trei.

– Iată dispoziţia – zise el. Şi-i întinse hîrtia. Robotul o studia cu grijă. Denton îşi orpi răsuflarea. Robotul îi restitui fişa.

– O.K. – zise el. Unde-i bolnava?

Denton avu senzaţia că leşină de uşurare.

– Pe aici. Vă conduc eu.

Robotul îl însoţi pînă la salonul lui Miriam, alunecînd tăcut pe roţile sale bine unse, Luă fişa de temperatură şi o cercetă.

– Pronosticul este nefavorabil – zise el.

– N-are importanţă – insistă Denton. Examinaţi-o şi spuneţi-mi ce-i de făcut.

– Cum doriţi.

– Sub privirile neliniştite ale lui Denton, robotul îndepărtată cuverturile şi-şi începu examenul. Îi puse una sau două întrebări. Apoi se ridică.

– Suferă de leziuni cauzate de radiaţii. Iată de ce nu i se cicatrizează rănile. Nu-i nimic de făcut.

Denton rămase un moment ca paralizat. Apoi insistă.

– Totuşi trebuie să existe ceva. Un tratament oarecare. În mod sigur se poate încerca ceva...

– Un tratament, da – răspunse robotul. Doze mari de laureal sulfhidric ar putea s-o ajute. Dar acest medicament este rar. Şi este interzis să se administreze mai mult de 3 miligrame per cap de bolnav. Este un medicament pentru combatanţi, rezervat celor care au toate şansele să fie salvaţi.

Îşi puse în mişcare roţile.

– O clipă! ordonă Denton. Laurealul sulfhidric. Unde poate fi găsit?

– De ce doriţi să ştiţi?

– Ca să obţin o dispoziţie?.

– Nu veţi primi o asemenea dispoziţie. Se află la farmacie, la un loc cu restul medicamentelor.

Robotul se îndepărtă. Denton nu mai ştia ce să facă. Un fals nu-l mai putea ajuta. Farmacia era probabil închisă. Şi nu ştia nici măcar simbolul chimic... Prostii! Va vedea cum o să se descurce.

– O să mă grăbesc – îi spuse el fetei.

Farmacia era închisă. Poarta ea zăvorîtă. Denton distruse încuietoarea cu aruncătorul de flăcări.

Pătrunse într-o junglă de flacoane şi sticle. Căută multă vreme înainte de a găsi medicamentul, pe o etajeră scundă, sub fereastră, într-o cutie de culoare cafeniu închis. Ca să nu se înşele, mai citi încă o dată eticheta.

– „Laureal sulfhidric – capsule 3 mg. Da, ăsta era.

Tocmai voia să bage cutia în buzunar, cînd o voce răsună în spatele lui:

– Ce cauţi aici?

Se întoarse fulgerător, strîngînd patul revolverului. Era farmacistul: un om – nu un robot, cu faţa inteligentă consumată de griji. Denton strigă:

– Nu încercaţi să mă opriţi!

– Oh! Nici nu mă gîndesc... Hm, laureal sulfhidric. Ceva specific pentru leziunile radioactive, dar este raţionat, un medicament rar.

– Este pentru prietena mea. De altfel atacurile inamice au încetat. Combatanţii nu vor mai avea nevoie.

– la te uită! Probabil că nu v-aţi făcut tratamentul de vorbiţi aşa.

Denton se întreba care erau intenţiile acestui om în ce-l priveşte. Replică:

– Şi dumneavoastră? Nu cred să vă fi luat nici dvs. calmantele.

– Nu. N-aş mai avea cum să ajut pe cineva – de multe ori farmacistul nu poate uşura o suferinţă dacă ar fi sub influenţa unui calmant.

Luă de pe un raft un flacon şi-l întinse lui Denton, care-l urmărea atent, cu revolverul gata să tragă.

– Aţi face bine să luaţi şi asta – adaugă el, codeină. Dacă este grav atinsă de radiaţii, o să aibă nevoie. Unde este? În spital?

– Da. (Denton apucă flaconului cu mîna stîngă).

– N-am să vă denunţ – continuă farmacistul. Dar plecaţi cît mai repede de aici. În orice caz, înainte de a se face ziuă. Poliţia continuă să funcţioneze. Dacă vă prinde, nu numai că veţi fi arestat, dar o să vi se confişte şi medicamentul. Farmacistul se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Veniţi cu noi – îl strigă pe negîndite Denton.

– Nu, aici mai pot fi încă de ajutor oamenilor. Dar dvs. ar fi cuminte dacă aţi pleca.

Răspunsese fără măcar să întoarcă capul.

– Da. Aveţi dreptate. Mulţumesc.

Denton reveni lîngă Miriam. O făcu să înghită două capsule de Laureal sulfhidric şi o jumătate de pastilă de codeină.

– Ai mîncat ceva? – o întrebă el.

– Nimic de azi dimineaţă.

– Mă duc atunci să caut ceva de-ale gurii.

Bucătăria spitalului nu era deloc bine aprovizionată, dar găsi nişte pîine şi o cutie de apă conservate, pe care o deschise. Aduse captura pe un platou şi mîncară împreună, pentru prima dată după atîţia ani.

– Miriam... spuse el cînd terminară.

– Da? (Ea îi ţinea strîns mîna).

– Trebuie să plecăm de aici.

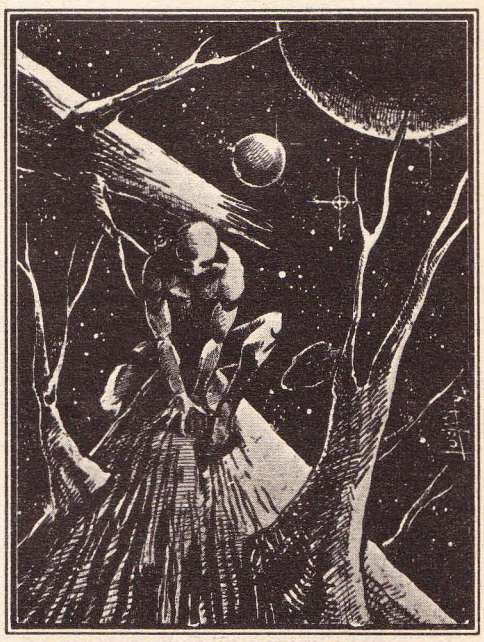

grafică Lucian Dănilă

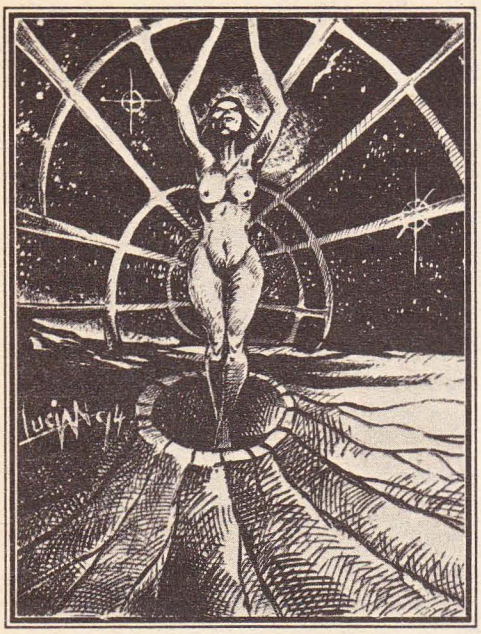

grafică Lucian Dănilă

Şi îi povesti despre farmacist.

– Dar... unde am putea să ne ducem? (Vocea ei îşi pierduse accentul disperat de la început; vibra de nelinişte). Drumurile sunt în mod sigur supravegheate. Cum o fi afară?

– Să încercăm să ajungem într-o zonă neutră. Nu ştia nici cît de limitat a fost războiul şi nici ce s-a întîmplat cu exactitate. Vom vedea. Cît despre drum... tu te simţi în stare s-o porneşti în scaun rulant?

– Eu... cred că da.

El ghici că Miriam se teme de suferinţa fizică cauzată de cea mai mică mişcare. Îi strînse mîna.

– Dacă tu poţi suporta să, stai aşezată – îi explică el – cred că o să reuşim să ieşim printr-una din conductele orizontale de aerisire.

– Dar... dar ventilatoarele?

– Am convingerea că nu mai funcţionează (Şi-i povesti despre particulele de praf pe care le remarcase venind la spital). Unele conducte orizontale au un diametru suficient ca să poţi sta în picioare. Adu-ţi aminte că doar eram inginer pe vremuri.

Şi gurile lor se află foarte departe de fortificaţiile oraşului ca să aspire aer curat. Dau o fugă să caut un fotoliu rulant.

– Iubitule!

Găsi un fotoliu în rezervă în care erau îngrămădiţi roboţii scoşi din uz. Îndesă în plasa de sub scaun mai multe cutii de conserve, o ploscă cu apă şi apoi căptuşi spătarul cu pături şi perne pentru Miriam. Mai luă deasemenea o lanternă şi bandaje pentru rănile feţei. Dar acum se simţea atît de istovit, încît avea nevoie să se odihnească. Îi mai dădu lui Miriam încă două capsule, apoi trase un pat lîngă ea şi se întinse. Adormi ţinîndu-i mîna.

Nu se făcuse încă lumină, cînd părăsiră spitalul. Pe rampa de ieşire un infirmier robot, dar acesta nu încerca deloc să-i oprească. Un orificiu de ventilaţie se găsea la două cvartale depărtare. Denton împinse fotoliul rulant în strada întunecoasă şi tăcută.

La vreo trei sferturi din drum, se opri.

– O clipă numai – spuse el.

Se strecură printre două scînduri care blocau în parte vitrina unui magazin. Înainte ca Miriam să aibă timpul de a se nelinişti, el revenise deja, aducînd un obiect pe care i-l puse pe genunghi.

– Dick! O mandolină!

Chiocul ei se lumină cînd mîngîie uşor lemnul lăcuit al instrumentului

Ajunseră în cele din urmă la intrarea conductei. Era închisă, cu un grilaj. Distruse zăvorul cu aruncătorul de flăcari, împinse fotoliul înăuntru şi închise în urmă lor grilajul. Drumul era dificil – plin de gropi şi hopuri – dar, totuşi se putea înainta. Văzînd cît de mult o făceau zdruncinăturile să sufere, Denton îi mai dădu o pastilă calmantă. Parcurseseră aproape 3 kilometri, cînd el îşi dădu seama că se afla exact sub amplasamentul bateriei sale.

Şovăi o clipă. Capul lui Miriam se clătina. Nu-l plăcea s-o lase acolo, chiar şi o clipă, dar ar fi vrut să vadă ce-ar putea face pentru oamenii săi. Fata îl aprobă, cînd îi spuse.

Înainte de a pleca, îi puse în mînă două capsule de laureal şi o pilulă calmantă.

Se strecură prin grilajul de ventilaţie, neînchis în acel loc, şi apoi urcă pe jos sau pe scările mecanice cele patru etaje ce-l despărţeau de suprafaţă. Soarele răsărea la orizont. Echipa lui tocmai îşi luă în primire postul, rîzînd, vorbind tare, glumind. Era o zi frumoasă, din nou cea dintîi.

Un moment Denton îi invidie. Păreau atît de bine dispuşi şi de relaxaţi, cu chipurile lor senine şi odihnite oglindind un calm desăvîrşit. Poate că destinderea mincinoasă, senzaţie de falsă siguranţă, erau – la urma urmei – mai bune decît nimic. Apoi se gîndi la Miriam, care îl aştepta acolo, jos.

Îl auzi pe Terry, locotenentul său, strigîndu-le celorlalţi:

- Ce zi splendidă ca să începi războiul!

Toată lumea rîse. Denton făcu cîţiva paşi şi-l apucă pe Terry de mînecă.

– Terry, nu mai e război. Gata - s-a terminat.

Celălalt îl privi uluit. Apoi izbucni în rîs:

– La naiba domnul comandant, iată o glumă bună. Staţi s-o spun şi băieţilor! Auziţi? „Gata – s-a terminat războiul". Colosală glumă!

Denton scutură capul.

– Vorbesc serios. Războiul s-a terminat. La adversar nu mai e nimeni în viaţă. Războiul ţine de peste zece ani!

– Terry ezită un moment. Apoi izbucni din nou în rîs.

– Ce păcăleală, este o păcăleală frumoasă... Hei, Donovan, ai face bine să te grăbeşti cu încărcatul. Mai multă energie, băieţi! E foarte important să luăm avantaj încă din primele zile.

Denton vorbi cu Donovan, cu O'Shea, cu Carrigan. Toţi îi rîseră în nas sau îşi întoarseră, jenaţi, privirea. Era inutil nu voiau să-l asculte. Exact ce se gîndise că se va întîmpla.

Toţi îşi făcuse tratamentul.

Se resemnă, În timp ce se îndreptă din nou spre scara de acces a bateriei, îl mai auzi pe Terry repetînd cu voioşie: „Ce zi magnifică pentru un început de război!".

Calmantul o uşurase pe Miriam. Îi zîmbi şi îl sărută.

– Am acordat mandolina în lipsa ta. Ascultă.

„Călăule, slăbeşte-ţi coarda
Şi mai aşteapt-o clipă,
Căci îmi zăresc iubita
Ce vine de departe".

Denton împinse fotoliul pe suprafaţa accidentată şi cînd Miriam ajunse la sfîrşitul baladei – la răspunsul la întrebarea îngrozită a comandantului: „Oare venit-ai ca să mă vezi murind?" îşi uni şi el glasul. Şi cîntară împreună:

„Nu, căci cu aur şi argint
Răscumpărat-am viaţa ta
Şi-n drumul lung şi greu
N-am alergat ca să te văd murind".

În conductă aerul părea acum mai proaspăt. Oare ce vor găsi afară? Şansele lor nu reprezentau mare lucru. Denton o ştia. O fată grav rănită, într-un fotoliu rulant, şi o mandolină. Dar el surîdea împingînd fotoliul pe pista bolovănoasă.

Traducere - Mihaela şi Cristian IONESCU

Ovidiu BUFNILĂ

CADAVRE DE LUX

Urmare din numărul trecut

TREISPREZECE

Sus, pe băncile proaspăt geluite, morţii erau în delir. Zăpăciţi de lumina orbitoare a reflectoarelor. De răpăitul tobelor. Băteau din palme. Se ridicau în picioare-n valuri şi ţipau în toate felurile. Nici nu băgară de seamă cînd se întoarseră complotiştii, cînd se aciuară pe locurile lor, aruncînd priviri furişe, gata, gata, să sară-n gîtul lui Mefisto. Care ţipa şi el ca un descreierat.

– Începeeem?!

– Eaaaaaaaa! strigară-n cor morţii.

– Sînteţi gataaaa?!

– Da! Da! Da!

– Aveţi încredere-n mineee? întrebă Mefisto dînd din mîini ca un bezmetic.

– Nu! Nu! Nu! răcniră morţii dînd şi ei din mîini.

– De ce?!

– Eşti un gargaragiu! strigă Fifi Baston.

– Doamnelor şi domnilor, dezmint această afirmaţie! Nu sînt gargaragiu! Timid, da!

– Da! Da! Da! Ha, ha, ha! se hliziră morţii fluturînd şi bătînd din picioare.

Ce le mai plăcea. Hărmălaie. Scandalul. Babardeala. Le era dragă anarhia. Păi, nu?! După atîta amar de vreme în care fuseseră obligaţi să stea-n poziţie de drepţi, frumos rînduiţi în coşciuge! Nimeni nu-i întrebase dacă n-ar vrea să fie înmormîntaţi în picioare. Poate ghemuiţi. Poate cu mîna streaşină la ochi. Poate cu palmele duse pîlnie la gură. Poate ţinînd un discurs de la o tribună de plumb. Poate şezînd pe-un fotoliu comod şi scriindu-şi memoriile. Poate cu nasu-n microscop studiind milioanele de microbi ce-şi fac mendrele în lumea tăcută a morţilor. Halal!

– Îi dăm drumuuuuu'?! întrebă Mefisto, gata, gata s-apese tastatura computerului său.

– Hai, hai, ce mai stai! îl încurajă spiţerul Fabian.

– Şi-acum or să vină...

– Or să vinăăăăăă! răcniră morţii, morţi de nerăbdare.

– Cei şapte...

– ... magnifici!

– Cei şapte... reluă Mefisto netulburat.

– ... samurai.

- Cei şapte...

– ... pitici şi Albă-ca-zăpada!

– Cei şapte... se încăpăţînă Mefisto.

– ... fantastici! răcniră morţii plini de înverşunare.

– Cei şapte...

– ... negri mititei! răbufniră morţii.

– Erau zece! îi contrazise Mefisto rîzînd în hohote. Or să vină cei şapte...

– ... muşchetari!

– Erau doar trei!

– Patru! răcniră morţii plini de necaz.

– Or să vină cei şapte luciferi care-s cele şapte înfăţişări ale...

– Huoooooo! urlă judecătorul Leon.

– Nu-i mai vreeeem! ţipă madam Elefterescu fluierînd de mama focului de ciudă că totul părea să fie o nemaipomenită cacealma.

– Vă rog! spuse Mefisto pe-un ton blînd. Vă rog să aveţi încredere-n mine. O clipă. Vă rog, faceţi linişte. Am uitat să vă spun un lucru important. Dacă Elvira ghiceşte răspunsul corect va primi un pachet de energie care...

– Mincinoşii! Mincinoşii! Mincinoşii!

– Pachetul de energie va putea fi folosit...

– Huoooooo!

– ... să vă reîntoarceţi printre cei vii!

- Mizerabilule!

– Malagambistule!

– Mitocanule!

– Adică ne abureşti?! Ne duci de nas? Noi sîntem vii chiar dacă sîntem morţi! O datorăm furtunii cosmice, domnule! strigă ofensat primarul lamandi.

– Dom'le, săriţi pe el! urlă Fifi Baston agitîndu-şi umbreluţa.

– Nu-i momentul! încercă s-o liniştească Spiridon Iordache. Eu am făcut armata la forţele speciale şi m-am antrenat în manipularea cîmpurilor magnetice. Vă spun că încă nu-i momentu' să acţionăm. Lăsaţi-mă să găsesc frecvenţa optimă şi-l facem praf pe nesimţitul ăsta!

– Să nu-i mai cheme pe cei şapte luciferi! ceru în gura mare Patricia Popescu. Cine ştie ce bazaconii ne mai îndrugă şi tîmpiţii ăia!

– Nu se poate! spuse Mefisto. Aşa-i regulamentul!

– Sîntem manipulaţi! zise grăbit avocatul Luigi.

– Am fost, sîntem şi vom fi! strigară morţii-n cor.

S-ar fi aruncat cu toţii-n cîrca lui Mefisto. Să-i care pumni în ceafă. Să-i spargă nasul acvilin. Să-l sature de luciferită. Asta era boala de care suferea pramatia de prezentator!

– Nu vi se pare că-s cel mai simpatic, cel mai elegant, cel mai deştept, cel mai frumos, cel mai drăgăstos, cel mai bun prezentator al tuturor timpurilor?!

– Huoooo!

– Vă mulţumesc! Sînteţi atît de generoşi! zîmbi Mefisto făcînd o reverenţă şi-aruncînd bezele în stînga şi-n dreapta. Şi-acum îşi va face apariţia-n arenă vestitul profesor Pierronnaaaax!

Cupola circului se despică-n două. Acolo sus, printre nori, izbucniră fulgere purpurii. Se lăsară valuri de ceaţă. Şuvoaie de apă sulfuroasă căzură de nicăieri. Se-auziră rîsete. Fîlfîit de aripi. Scripeţi scîrţîind. O flacără vîjîind. Se zări o umbră uriaşă care plutea fantomatic pe-o rază de lună plină.

– Ce să fie, dom'le?!

– Care-i acolo?!

– Bă, vine monstru' peste noi!

– O fi Gagarin cu satelitu'!

– Poate că-i James Bond cu hidroavionu' atomic!

– Asta-i Mary Poppins!

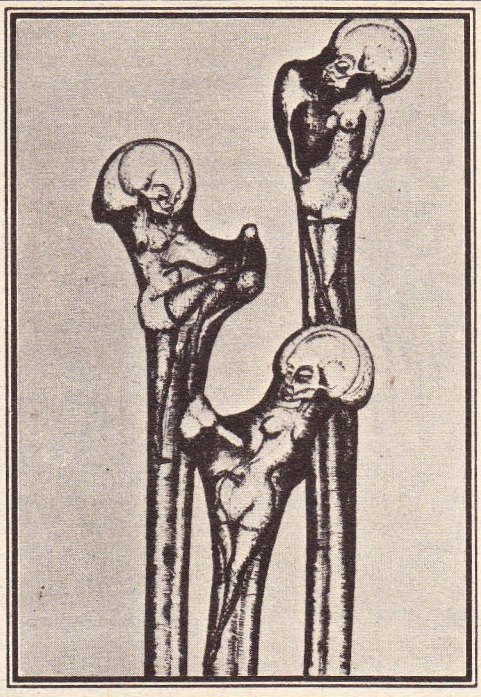

GIGER

– N-are cum, n-a murit în cartierul nostru!

– O fi un pterodactil!

– Nu dom'le, ăsta-i în mod clar Sfîrşitu' Lumii!

– Ia mai tăceţi! Se-aude-un vîjîit!

– E răsuflarea lu' uriaşu' ăla din filmu' „Jack şi fasolea fermecată"!

– V-aţi prostit?! E vorba de-un desant lansat în '57 în Vietnam. S-o fi rătăcit prin timp! S-au mai întîmplat cazuri. Îmi aduc aminte că bunica mea spunea că...

– Uite-l băăă!

– Ce mare e!

– Păzea!

– O să-i strivească pe nebunii ăia care stau pe parapet!

– Elviraaaaa! strigă speriată madam Elefterescu.

Morţii scoaseră un oftat de uşurare. Era un aerostat plin de orhidee, de colţi de elefant şi nuci de cocos.

Nacela coborî-n arenă. Buf. Trosc. Pîrr. Zdum. Prin aer plutiră fulgi de nea, pene de papagal, frunze lucioase de palmier.

– Cine-i ăsta, dragă? întrebă domnişoara Margareta pufnind în rîs. Vai, ce caraghios e!

– Măi că l-am ghicit! strigă Fifi Baston. Ăsta-i omu' lu' Jules Verne! Îl ştiu eu! Am citit toate cărţile alea nemaipomenite. Din scoarţă-n scoarţă! Îl ştiu pe Verne pe de rost...

Pierronnax sări sprinten în arenă. Făcu o plecăciune. Zîmbi galeş. Tuşi uşor. Aruncă un nor de pucioasă. Îşi scoase jobenul roşu,roşu. Salută întregul public. Ochii-i erau apăraţi de ochelari de motociclist. Avea un nas subţire. O bărbie ascuţită.

Spuse:

– Bine v-am găsit şi toate cele bune!

PAISPREZECE

Morţii şuşotiră-ntre ei speriaţi. Se zvoni în ultima clipă că Diavolul şi-ar fi schimbat scenariul. Că fiinţa cosmică de rangul II ar fi de fapt un alter ego satanic. Că Marele Interes, Trăirea Paradoxală, Marile Afaceri şi Ficţiunea Generalizată ar fi fost vorbe goale. Şi că doar Marea Revelaţie părea să fie cheia întregii tevaturi.

– Cică nu-i Pierronnax, şopti Fifi Baston dezamăgită.

– Parcă poţi să mai ştii, dragă? suspină madam Elefterescu. L-or fi schimbat în culise. Acolo se-ntîmplă tot felul de porcării. Or fi pus pe unu' mai drăcos. O să ne ducă cu vorba şi-o să ne taie gîtleju'. N-ai văzut, n-are cumva un gater în nacelă?!

– O fi măcelaru' din Katowice, îşi dădu cu presupusul primarul lamandi. N-aţi auzit de maniacul ăla?! A tăiat o mie de tipi într-o singură noapte.

– E-un laborant de la Arsenalu' din Londra! Ăla care-a fugit cu douăzeci de grame de uraniu şi-a ameninţat c-o s-arunce-n aer juma' din Europa! cîrîi spiţerul Fabian.

– Ba-i cofetar la Capşa! îl contrazise pe spiţer domnişoara Margareta. Mă jur că-i aşa. M-am îndrăgostit de el în '38!

– Nu... E popotaru' lu' amiralu' Ney! şopti madam Elefterescu. Pe vremuri am fost invitată la o sindrofie... L-am zărit colo pe individ...

– Bucătar e sigur! spuse comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Ia uitaţi-vă ce bătături are-n palme! De la făcăleţ le are!

– Poate s-aibă bătăturile alea şi de la... zîmbi subţire avocatul Luigi.

– Nesimţitule! îi strigă domnişoara Margareta pe-un ton înţepat.

– Dacă-i un ciricliu fugit de la ospiciu?! întrebă temător Lăscărică. Ăsta ne face bucata cît ai zice peşte. Nu mai pupăm noi a doua viaţă! Fiţi cu ochii pe el!

– Şi el e cu ochii pe noi! rînji Spiridon Iordache. Las' că descopăr eu frecvenţa optimă şi-i dau gata pe netrebnicii ăştia...

– Vrei să zici, panglicari, nu-i aşa?! întrebă pe şoptite Genoveva Grigoriu.

– Te pomeneşti c-are dinamită în nacelă şi ne-o pune sub cur să ne dea cu cracii-n sus! urlă judecătorul Leon fîţîindu-se neliniştit pe banca-i proaspăt

geluită.

Pierronnax nici nu-i luă în seamă. Îi auzea el, vezi bine. Tacticos. Calm. Pus pe fapte mari. Îi scotea el din papuci, îi fierbea el în suc propriu. Acum era însă preocupat de siguranţa aerostatului său. Verifică ancora mare. O cercetă pe cea mică. Trase-un pumn unui sac cu balast. Cercetă arzătorul. Aruncă o privire pe fundul nacelei. Ciupi parîmele. Îi zîmbi Elvirei apreciind că, dintre toţi morţii, ea părea cea mai angelică, cea mai răbdătoare. Dar găsea el o întrebare grea, grea să-i ia capul, să-i umfle pachetul de energie, numa'numa'! Îi făcu un semn discret tambur-majorului. Îl chemă pe Mefisto. Să înceapă circăreala.

Fanfaragii porniră un marş în cel mai strașnic stil Casablanca. Mefisto alergă în mijlocul arenei. Dădu din braţe emoţionat. Strigă:

– Doamnelor şi domnilor am plăcerea să vi-l prezint pe vestitul profesor Pierronnax, în carne şi oase şi matricea energeticăăăă!

– Ura! Ura! Ura! se dezlănţuiră morţii ridicîndu-se-n picioare-n valuri şi aplaudînd frenetic.

Şi-ncepură cu întrebările.

Fifi Baston încercă să afle dacă între Pierronnax şi Jules Verne era vreo legătură ocultă, vreuna sentimentală sau poate una de afaceri. Şi dacă era sau nu, împreună cu Mefisto, cu fanfaragii, cu clovnii şi cu oamenii de ordine o altă manifestare a Diavolului. Sau a acelei misterioase fiinţe de rangul II. Nici măcar.

Avocatul Luigi vru să ştie dacă profesorul se ocupase în studenţie de cazuri celebre de demonizare. Dacă avea habar care era teoria cea mai la modă în privinţa asta. Dacă avusese ocazia să studieze ţesuturile organice ale unui demon. Şi dacă era în măsură să susţină o prelegere lămuritoare asupra acestui subiect atît de controversat. Nici măcar.

Avocatul Luigi vru să ştie dacă profesorul se ocupase în studenţie de cazuri celebre de demonizare. Dacă avea habar care era teoria cea mai la modă în privinţa asta. Dacă avusese ocazia să studieze ţesuturile organice ale unui demon. Şi dacă era în măsură să susţină o prelegere lămuritoare asupra acestui subiect atît de controversat. Nici măcar.

Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian întrebă dacă Pierronnax decoperise-n călătoriile lui că şi-alţi morţi erau atacaţi de viermi roşiatici. Că-n trupul său şi-aşa putred viermii săpaseră adevărate galerii şi că reuşiseră chiar să-i bulverseze chiar şi cîmpul informaţional remanent. Nici măcar.

Lăscărică îl trase de mînecă pe vestitul profesor propunîndu-i să-i fie asistent. Făcuse o grămadă de meserii la viaţa lui. Fusese cîrmaci pe-un velier din Constanţa. Poate că Pierronnax avea nevoie de un om iscusit şi de încredere în lungile sale călătorii. Nici măcar.

Domnişoara Margareta se interesă dacă profesorul ajunsese la vreun adevăr fundamental şi dacă-l putea comunica tuturor pentru că toţi cei de-acolo aveau nevoie de o certitudine. Nici măcar.

Primarul Iamandi dori să ştie dacă înghiţind din nou un pumn de cuie ar fi trăit aceleaşi simptome şi-ar fi urmat aceeaşi traiectorie spre moarte, asta demonstrînd că forma cîmpului informaţional ar fi circulară. Nici măcar.

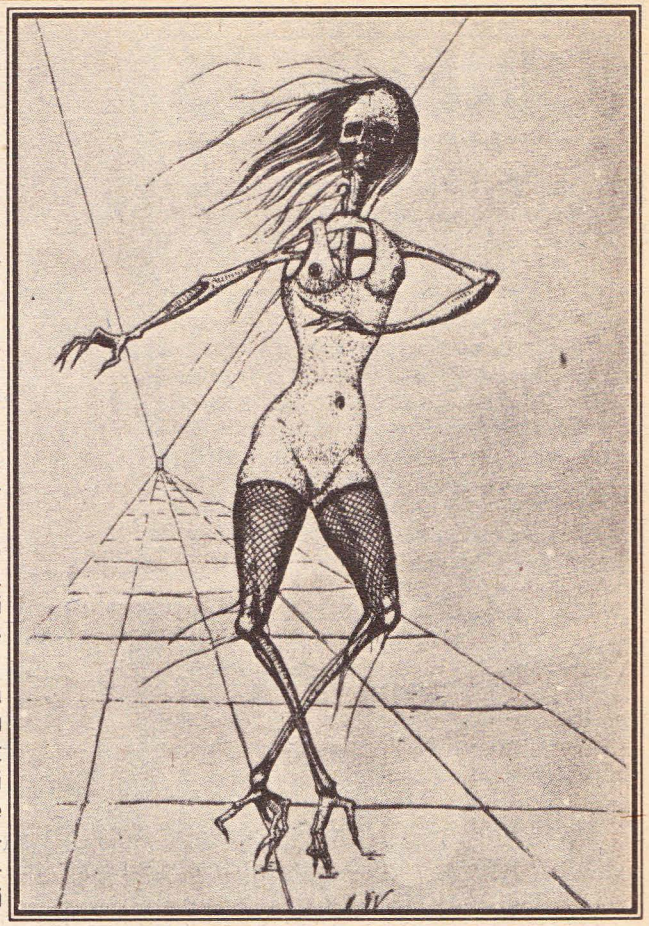

GIGER

Judecătorul Leon îl întrebă aşa, de la obraz, pe vestitul Pierronnax dacă nu cumva are apucături de vampir.

– Nici măcar! spuse Pierronnax fără să clipească.

– Atunci de ce mama dracului te-ai mai pornit încoace domnule? strigă madam Elefterescu moartă de curiozitate.

– Am auzit că-i rost de-un pacheţel de energie. Am nevoie de unul pentru lucrările mele...

– Nu zău?! strigă Fifi Baston.

Pierronnax oftă. Zîmbi plin de tandreţe. Îi îmbrăţişă pe toţi c-o privire caldă. Le spuse că-i în pragul unor descoperiri epocale. Care vor pune pe jeratic întreaga lume ştiinţifică din întreaga galaxie.

– Stai, dom'le, nu ne aiuri! strigă primarul Iamandi. De ce ne vorbeşti de galaxie! Nu eşti pămîntean?!

Profesorul se bîlbîi. Se înroşi. Mai roşu decît jobenul său cel roşu. Zise că s-a încurcat. Zise că lucrează la optimizarea fiinţei umane. Zice că-i aproape gata. Că a găsit calea. Că a găsit formula. Că a găsit leacul. O să modifice codul genetic al omului. O să-i elimine stomacul. Nu era nemaipomenit?

– Nici măcar! se bosumflă Fifi Baston. Eu sînt moartă, moartă după prăjiturile cu ciocolată. Ce-o să mă fac?!

Pierronnax rîse. Stomacul ducea omenirea de rîpă. Fără el, dispărea poluarea. Fără el minţile oamenilor se eliberau. Fără stomac după-amiezile aveau să fie mult mai frumoase.

– Dom'le, mă impresionează pînă la lacrimi! Eşti romantic! se înfurie Balthazar Balthazarian. Despre ce vorbeşti?! Vrei să dai o lovitură mortală omenirii?! Vrei să testezi opinia publică? Sau deja ai pus în practică planu' ăsta monstruos?!

Se cam încurca profesorul. Se cam fîstîcea. Morţii se burzuluiau. Huiduiau. Băteau din picioare. Aruncau cu ghemotoace de staniol, cu pantofi de carton mucegăiţi şi cu brotăcei piscuitori şi alunecoşi. Cum să fie scos din funcţie stomacul tocmai acum? Cînd se reîntorceau printre cei vii! Cînd, după atîta amar de vreme în care răbdaseră de foame, se pregăteau să chefuiască pe rupetelea! Cînd aveau de gînd să înfulece fiecare cîte o mie de purcei de lapte, cîte o mie de curcani bine fripţi şi cîte o mie de pîini!

(VA URMA)

CINENEWS

Gale Anne Hurd, ex-soţia lui **James Cameron** şi producătoarea filmelor *ALIENS şi ABYSS*, a rămas fidelă SF-ului. După realizarea filmului *PENAL COLONY OF THE DEAD*, regizat de **Martin Campbell**, doamna Gale este producătoarea filmului VIRUS, după un scenariu de **Chuck Pfarrer**. Scenariul este inspirat dintr-o bandă desenată, *DARK HORSE*, în care este vorba de o entitate extraterestră cu intenţii belicoase. Mai clar, entitatea se foloseşte de soldaţi din marina americană pe care îi "reface", folosind în reţeta genetică oţel şi super muşchi.

✣✣✣

Continuarea la **DRACULA**, anunţată iniţial cu titlul ***VAN HELSING'S CHRONICLES***, şi-a schimbat numele în ***THE DEATH OF DR VAN HELSING***. **Anthony Hopkins** s-ar părea că a acceptat deja rolul pe care l-a interpretat şi în prima parte a filmului. Regizor va fi nepotul lui Francis Coppola, Roman Coppola.

✣✣✣

Una din nuvelele cele mai oribile *(„oribil" este superlativul în cadrul gradelor de comparaţie în literatura „horror")* din **CLIVE BARKER'S BOOUK OF BLOOD, MIDNIGHT MEAT TRAIN**, va fi ecranizată în Anglia. Producător va fi însuşi ***Barker***.

D

Robert Redford s-ar părea că este interesat de science-fiction. Anul acesta va produce şi realiza **TIME AND AGAIN**, după un roman de ***Jack Finney*** *(scriitorul care este autorul a mai multor versiuni la „Invazia profanatorilor")*. Este vorba despre povestea unui călător în timp care face o adevărată pasiune pentru vestul sălbatic american al sfârşitului de secol 19. Mulţi spun că este vorba despre un **BACK TO FUTURE**, ceva mai elevat.

Nicolae C. ARITON

Aşa cum v-aţi convins şi ne-aţi convin Deoarece ancheta editurii Nemira s-a încheiat iniţiem- cu sprijinul celor mai importante edituri specializate pe sf

CONCURSUL SĂPTĂMÎNII

1. Cite romane au fost semnate de cuplul Romulus Bărbulescu-George Anania ? Enumeraţi cel puţin 7 . Care este romanul lor de debut - editura, anul?

2. Care sînt meseriile lor reale ?

3. În afara romanelor şi povestirilor publicate bicefalii au comis şi altele - piese de teatru, scenarii de filme, poezii. Spuneţi măcar unul dintre scenariile de film sau teatru care s-au concretizat în fapt.

Premiile în cărţi!

VideOManiA

TC 2000

story de J. Stephen Muander
Scenariul şi regia: T.J. Scott
Cu: Bolo Yeung, Jalaj Memi, Billy Blanks.

"T.C. 2000" este o idee de buzunar, făcută de dragul staturilor de full-contact. Oricărui consumator de filme, cu o pleiadă de actori ca enumeraţii de mai sus – şi mai sînt şi alţii! – i-ar tremura pipota de emoţie şi ar lua caseta. Poate va fi mulţumit de ce va vedea, poate nu. Eu oricum nu mă pricep să cîntăresc ce artificiu face unul cînd dă cu piciorul stîng, sau cu dreptul, sau cu orice vrea el.

Ideea este, pe scurt, următoarea:

Într-un viitor nu prea îndepărtat, scrobiţii (am învăţat acest termen de la Norman Spinrad) îşi făcuseră adăposturi în subteranele oraşului. Ce oraş? mă întrebaţi. Nu ştiu şi nici nu are importanţă. În orice caz, unul în economia lor de plină piaţă. Adăposturile au tot tacîmul. Climatizare corespunzătoare, un sistem de protecţie şi cam tot ce trebuie atunci cînd vrei să te izolezi. Pentru că, deasupra, în mediul originar, stratul de ozon se subţiase, se spărsese, în orice caz devenise periculos. Şi scrobiţii se retrăseseră. Normal că nici pentru ei nu mai era ca înainte. Totuşi erau invidiaţi şi ţinta unor atacuri ale cetelor de deasupra.

„T.C.2000" este un proiect, un viitor android, foarte bun în luptă şi deci un potenţial înlocuitor al gardienilor de sub pămînt.

Filmul are şi un pic de intrigă şi chiar un piculeţ de "sapă" în maniera C.I.A. În rest, foarte multă cafteală.

În această posibilă lume, sportul-rege, după cum am spus, este o simbioză a tehnicilor de luptă din artele marţiale. Nimeni nu joacă fotbal, tenis, sau bambilici. Toţi parcă şi-au făcut stagiatura, pînă la declanşarea catastrofei ecologice, în Extremul Orient. Ce ziceţi de asta? Nu se împlineşte profeţia cum că: „rasa galbenă va domina toate naţiile"?

În circul unidirecţionat, plăsmuit de scenarist, mai vedem: o trupă de "lifers" care nu permite accesul într-o uzină chimică, o alta condusă de unul Piccaso, o tipă care devine „T.C. 2000" şi bate ca la balamuc, cîteva mutre de scrobiţi, ce să mai!, jigodii şi băieţi buni, ca-n lumea de zi cu zi.

Sunetistul vă va sparge urechile cu gîgîituri şi kiai.

Poate veţi da din picioare sau din mîini în timp ce vedeţi scene de bătaie. Nu vă sfiiţi! Daţi! Cu atît veţi rămîne. Restul ideii îl puteţi acoperi cu o plombă.

Don Simon

o TELEX INTERN o TELEX INTERN o TELEX INTERN o

Premianţii
Curierului Naţional
I Gheorghe Truţă - *Călătorie spre Marele Tot*
II Adrian Novacek - *Shamisen*
III The Doof - *Pe bordură*

Premiul special al juriului
Mc Kelly - *Timp pierdut*

MENŢIUNI
Pană Constantin, Filip Sturza, Sebastian Corn, Alina Popov, Dragoş Vasiliu, Andrei Cârjanovschi

NOMINALIZĂRI
Antonia Avram, Aureliu Belei, George Emanuel, Alina Gavrilescu, Adrian Miclăuş

Din culisele concursului SEBASTIAN CORN, sub diferite nume, este deţinătorul a două premii, trei menţiuni, şi o nominalizare.

ATLANTYKRON '94

✪ Accesul în tabără este valabil numai pe bază de invitaţie.

✪ Taxa de participare este de 5000 lei pentru persoanele care au invitaţie. ✪ Persoanele care doresc să participe în afara locurilor alocate vor achita o taxă de 10000. ✪ Pentru persoanele invitate costul mesei este de 1000 lei/zi, iar pentru cei aflaţi în afara locurilor 3500 lei/zi.✪ Confirmarea dumneavoastră telefonică sau în scris şi plata taxei de participare pînă la data de 20 iulie pe adresa Sorin Repanovici, str. Mihail Sadoveanu, nr 10, bl 10, ap 2, Cernavodă, Constanţa, 8625; tel 041/237705 ✪

NEWS

Scriitori de SF în OXFORD ENGLISH DICTIONARY – CD. ROM

Într-o scrisoare adresată editorului, A.C. Clarke nota cu plăcere că fusese menţionat de 67 de ori pe cînd Isaac Asimov de numai 50 de ori. Alte referiri: cîte una la John W. Campbell, Larry Niven, două la Hugo Gernsback, trei la Olaf Stapledon, 4 la Ballard, 17 la Vonnegut, 18 la Bradbury, 38 la Heinlein, 68 la Anthony Burgess , 95 la John Wyndham, 491 la Orwell, 968 la H.G. Wells şi 1355 la Aldous Huxley.

Dan POPESCU